

Giới thiệu Liêu Thần

có một ngày bỗng nhiên Trì An phát hiện một, bạo quân tổng tài đáng sợ trong mắt tất cả mọi người ở công ty đang si mê cô.

Quả thực không còn gì có thể đáng sợ hơn.

Hơn nữa hắn không chỉ là một cây si, mà đôi khi còn nói những lời quái lạ, đầy mùi động dục!

Rốt cuộc cô đã làm gì khiến hắn hiểu lầm như thế này? Cô sửa có còn kịp không? QAQ

Trì An: Nghe nói nam diễn viên trong thế giới mau xuyên bị cô công lược (tấn công chiếm đóng) đã phản xuyên đến đây, mỗi ngày đều yêu cầu cô công lược, làm sao bây giờ? Đang online chờ câu trả lời, rất cấp bách.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Phản Xuyên Đến Hiện Đại

Trì An vừa có bạn trai.

Không, phải nói là cô bị bắt nhận một người bạn trai.

Hơn nữa, vị bạn trai kia của cô là người có lai lịch rất lớn, đó chính là vị tổng tài trẻ tuổi nhất, đẹp trai nhất, nhiều tiền nhất mà tất cả mọi người trong công ty cô đang thực tập công nhận, cũng là vị tổng tài bá đạo trong truyền thuyết, chính là cao phú suất trong mắt của phụ nữ, hoàng tử bạch mã giàu có trong mơ. Hắn chính là tổng tài tập đoàn Tư thị. Đương nhiên, tổng tài tập đoàn Tư thị này không phải là người không đảng hoàng như trong tiểu thuyết hay viết, là thứ tổng tài bá đạo chuyên đi dụ dỗ những cô gái xinh đẹp vây quanh mình, mà hắn quả thực chính là tổng tài bá đạo, là kiểu người cuồng công việc, tất cả mọi người quen biết hắn đều cho rằng, công việc chính là bạn gái hắn, là tình nhân của hắn, là vợ hắn.

Chính bởi vì thế, nên Trì An cảm thấy người bạn trai này của cô đang có âm mưu.

Trì An không hiểu, một cô nhi như cô rốt cuộc có gì đáng giá khiến người khác thêm muốn, dù người cậu ruột nuôi lớn cô cũng chỉ là một giáo sư bình thường, không tiền không thế không có kho báu của cải, càng không có chuyện hứa hôn từ nhỏ, vậy mà Tư tổng tài xuất thân từ gia đình hơn trăm triệu lại đi coi trọng cô, sau đó kiên quyết loại bỏ tất cả những người theo đuổi cô, còn dùng tư cách là bạn trai cùng nhà? Vị tự cho mình là bạn trai của cô chính là tổng tài Tư Ngang.

Lúc Trì An tốt nghiệp đi thực tập, giết qua nghìn quân vạn mã, rốt cuộc cũng vào được tập đoàn Tư thị thực tập, vốn nghĩ đây là một cơ hội tốt, nào biết trong thời gian thực tập lại được các vị lão làng trong công ty chú ý, giống như bắt chọt thông suốt, muốn kết giao bạn bè với cô.

Đối mặt với ánh mắt khác thường đầy hâm mộ ghen tị của đồng nghiệp, Trì An rất muốn tự mình biện bạch bản thân trong sạch, cái gì cũng chưa làm, hơn nữa trước khi cô được nhận vào công ty cũng chưa từng gặp qua Tư tổng tài.

Hình tượng Tư tổng tài bên ngoài thập phần thần bí, chưa bao giờ bị lan truyền thông tin cá nhân ra bên ngoài, hắn thậm chí còn không đi giao tiếp thương mại, cho nên sự hiểu biết của mọi người đối với hắn rất ít, chỉ biết hắn là Tư tổng tài cao quý.

Tất nhiên Trì An cũng chưa từng có phúc khí gặp qua hắn.

Lúc Trì An vừa mới tiến vào công ty thực tập, cô cũng từng nghe qua các đánh giá của đồng nghiệp đối với Tư tổng tài tập đoàn Tư thị, ngoài lời khen hắn cao phú soái, vẫn có một ít đánh giá tiêu cực, nói trong công việc hắn như một bạo quân, chỉ cần một lời không hợp ý liền mắng chửi thậm tệ, thường xuyên bắt nhân viên tăng ca, bóc lột giá trị thặng dư của nhân viên, quả thực giống như nhà tư bản lãnh khốc, quý hút máu, nếu không phải do tiền lương ở Tư thị khá cao, bọn họ sớm đã từ chức. Trì An cũng vì tiền lương cao mà đến Tư thị.

Cô vốn nghĩ sau khi tốt nghiệp, liền tranh thủ gia nhập vào Tư thị, trở thành nhân viên chính thức của Tư thị, sau đó cố gắng tự mình trèo lên cao, trở thành thành phần tri thức thành phố lương một năm trăm vạn, không cần phải hướng tới việc cưới chồng cao phú suất, quả thực không thể hoàn mỹ hơn.

Cho dù ngay cả sau này cô muốn cưới cao phú suất cũng phải tìm hiểu đối phương thật tốt, nhưng không ngờ Tư tổng tài xuất hiện, làm xáo trộn kế hoạch hoàn mỹ của cô. Sự tình là như vậy, sau một tháng Trì An thực tập, rốt cuộc cô cũng lưu loát hiểu việc, chung sống cùng nhóm đồng nghiệp rất vui vẻ, thời gian rảnh rỗi lại tìm hiểu học hỏi làm cách nào để sinh tồn trong môi trường tư bản, đến khi nhận được thông báo thì cô đã bị điều đi rồi, bị phân đến giữa lòng thánh địa mà các đồng nghiệp khác mơ ước trong lòng - văn phòng tổng tài của tổng bộ tập đoàn Tư thị ở tầng cao nhất.

Trì An: “.....”

Nếu đây là lời nói đùa, vậy lời đùa này cũng quá lớn rồi. Trong những ánh mắt quý dị của nhóm đồng nghiệp, Trì An được tổ trưởng hỏi đầu nịnh nọt dẫn

lên đỉnh tòa nhà.

Tập đoàn Tư thị là một công ty đa quốc gia, thuộc tính Tư tổng tài lại là người cuồng công việc, người có thể làm việc bên cạnh hắn đều là những người có kinh nghiệm, có năng lực cuồng công việc giống hắn, còn người như cô vẫn chưa tốt nghiệp thì chỉ là loại rau cỏ thực tập ở tầng dưới, đâu thể nào bị điều đến làm trợ lý bên người Tư tổng tài?

Loại tình tiết này chỉ có thể xuất hiện trong tiểu thuyết, vậy mà lại vẫn có thể phát sinh trên người cô. Đầu tiên Trì An cảm thấy có âm mưu.

Kế tiếp, sự tình phát triển càng lúc càng quỷ dị.

Sau khi Trì An đi lên tầng cao nhất, cũng là lần đầu tiên được nhìn bộ mặt thật của vị tổng tài Tư thị trong truyền thuyết, lần đầu tiên được diện kiến hắn, quả thực trời đất không dung. Tư Ngang có một khuôn mặt có thể nói là hoàn mỹ, ngũ quan tinh xảo, giống như ông trời tự tay nhào nặn thành, một đôi mày kiếm xéch ẩn dưới tóc mai, mái tóc mềm mại như nước che đầy trước trán, ánh mắt không phải màu đen như người phương Đông mà là màu nho, nghe nói những quý tộc ở phương Tây Phương có huyết thống thần bí, cho nên những người sinh ra sẽ có một cặp mắt màu tím.

Đột nhiên đối diện với cặp mắt âm trầm, Trì An không khỏi giật mình, trong nháy mắt giống như nhìn thấy ma quỷ. Dung mạo Tư Ngang không có một chút tí vết, so với ngôi sao P trên tấm áp phích ngoài kia còn hoàn mỹ hơn, nhưng khí chất của hắn rất lạnh, nếu ai ở cùng phòng với hắn đều cảm thấy rùng mình. Thời điểm khi hắn nhìn một ai đó, trong cặp mắt kia đều là những tia lạnh lùng, để cho người khác không chú ý đến dung mạo hắn, chỉ có phần kính sợ. Không bao lâu sau khi Trì An bị điều đến tầng cao nhất, lơ mơ bị áp bức mấy ngày, rốt cuộc mới nhận ra mình đã mạo danh kỳ diệu dính vào một câu chuyện tình cầu huyết X. Cô còn chưa kịp định ra kế hoạch tương lai trong một lần nữa, vào một ngày nào đó đã bị Tư tổng tài trực tiếp tuyên bố, sau này bọn họ chính là người yêu. Về mặt Trì An bị sợ hãi đến ngây ngốc.

Nào có ai lại dùng khuôn mặt lạnh lùng tàn khốc vô tình cầm lấy tay cô nói bọn họ đã là người yêu? Nói không có âm mưu cô tuyệt đối không tin.

“..... Anh nói đùa?” Trì An lơ mơ hỏi.

“Không đùa.” Tư Ngang nhú mày, thần sắc lãnh lệ, không chút vui vẻ nói.

Không chỉ có Trì An mang vẻ mặt sợ hãi đến ngây ngốc, ngay đến trợ lý đặc biệt bên cạnh Tư tổng tài cũng mang vẻ mặt này giống cô.

Đến khi Tư Ngang thần nhiên liếc mắt một cái, mọi người liền lập tức khôi phục bình thường, nên làm gì thì làm cái đó, hơn nữa còn đem người may mắn Trì An trở thành tổng tài phu nhân mà hầu hạ, thậm chí cũng không ai dám đến kích thích cô.

Tư tổng tài quả thực rất biết dạy người.

Trì An thâm nghĩ.

Đến khi Trì An phục hồi lại tinh thần, liền trả lời Tư tổng tài bằng câu nói thuyết phục: “Xin lỗi, tôi muốn đi WC trước.”

Tư Ngang: “.....”

Những người khác: “.....”

Trì An rất bình tĩnh xoay người rời đi, sau khi tiến vào WC, cô liền khóa trái cánh cửa, sau đó nhào người đến bồn rửa mặt, tiến đến trước gương thật cẩn thận nhìn chăm chăm bản thân mình. Ước chừng nhìn được vài phút, tâm trạng bị Tư tổng tài thiêu đốt nhất thời phục hồi.

Nhìn thế nào cô cũng không xinh đẹp đến nỗi làm người khác nhất kiến chung tình, mặc dù có khả năng lâu ngày sinh tình, nhưng đối với Tư Ngang mà nói, căn bản đó là chuyện không có khả năng, bộ dạng Tư Ngang so với cô còn hoàn hảo hơn đó! Tư trong gương rốt cuộc lại trở về thực tế, Trì An quyết định uyển chuyển cự tuyệt yêu cầu kết giao của Tư tổng tài.

Tư Ngang nhìn cô đi WC quay về, trở về liền cự tuyệt hẳn, nhưng thần sắc hắn chưa từng thay đổi, chỉ hỏi: “Em đi WC làm gì?”

“Đi soi gương.” Trì An thốt ra, chờ phát hiện mọi người đều đang nhìn mình, nhất thời trong lòng xấu hổ, nhưng trên mặt vẫn mang thần sắc tỉnh táo. Thua người không thua trận, đây là thành quả nhiều năm cô tự mình trải qua, mặc kệ đối mặt với tình huống gì, trên mặt cô đều chỉ có vẻ bình tĩnh và bình tĩnh.

Mời gọi cô là chị gái lạnh lùng, cảm ơn.

“Soi gương? Làm gì?” Tư Ngang nhìn giống như rất nghi hoặc.

Trì An vẫn mang bộ bình tĩnh bộ dáng, “Theo như trong gương, tôi nhìn thấy bản thân mình cùng tổng tài có sự chênh lệch rất lớn, cho nên chúng ta không thích hợp.” Cô uyển chuyển cự tuyệt.

Tư Ngang dùng đôi mắt u ám màu tím nhìn cô, yên lặng không nói.

Trì An rất có chí khí chịu đựng, nhưng đến khi đồng hồ chạy thêm ba nhịp, cô liền không chống đỡ được nữa, lá gan run rẩy hai chân nhuyển ra, mắt hết ý chí chiến đấu.

“Hợp hay không hợp, không tới lượt em quyết định.” Tư Ngang đột nhiên tiến lên tóm chặt vạt áo của cô, kéo xuống trước mặt.

Trì An lại bị sợ hãi đến ngất ngốc.

Những người khác cũng bị sợ hãi theo, thiếu chút nữa nhịn không được đứng lên.

Tư Ngang quét mắt liếc mọi người chung quanh một cái, sau đó trực tiếp xách người tiến vào văn phòng tổng tài, ngay lập tức cửa lớn ầm một tiếng, khéo léo từ chối ánh mắt tất cả mọi người.

Vài người trợ lý bên ngoài thấy thế liền rụt cổ lại.

Kỳ thật không nói Trì An không hiểu Tư tổng tài đang làm gì, đến ngay cả bọn họ cũng đã quen thuộc phong cách hành sự của Tư Ngang cũng không rõ hẳn đang suy nghĩ gì. Dù sao, mặc kệ hẳn suy nghĩ cái gì, đều không quan hệ tới bọn họ là được.

Chỉ hy vọng vị trợ lý Trì này có thể trụ được lâu!

Trì An bị hẳn kéo vào trong phòng, quả thực không kịp nén được sợ hãi.

Hành vi Tư tổng tài nhìn thế nào cũng giống như con thỏ ăn cỏ gần hang, mấu chốt là, cô chỉ là trợ lý thư ký mới được nhậm chức, lại có thể khiến cho tổng tài vừa nhìn thấy là muốn ăn, chẳng lẽ muốn play tại văn phòng, cảm thấy thực thẹn.

Rất nhanh, Trì An đã biết đầu óc bản thân cần phải tu bổ thêm.

Tư Ngang kéo cô vào phòng liền ném xuống ghế sa lon trong phòng làm việc.

Sô pha đàn hồi thật tốt, Trì An ngã lui về phía sau, thân mình vừa rơi vào sô pha thì ngay sau đó còn bắn ngược lại, không hề cảm thấy không thoải mái.

Sô pha này chất lượng thật tốt.

Tiếp theo chỉ thấy Tư Ngang cởi chiếc áo khoác may bằng tay đất tiền trên người xuống, tiếp theo lại tháo hai nút áo somi, nhất thời khí thế đại biến, từ một tổng tài mỹ nam cảm giác lạnh như băng trong nháy mắt trở nên thật..... bệnh xà tinh.

Thân hình cao lớn của hắn đè xuống, hai tay chống đỡ hai bên sườn thân thể cô, đem cả người cô đều bao phủ dưới thân hắn.

Trên người hắn có mùi rất đặc biệt, khi Trì An ngửi được không khỏi có chút ý loạn tình mê.

Bất quá loại ý loạn tình mê này rất nhanh hóa thành hư ảo bởi cặp mắt tím quý dị kia, khiến cô sợ tới mức da đầu run lên.

“Trì tiểu thư, tôi không thích nói giỡn.” Hắn vươn một bàn tay nhẹ nhàng mon trớn khuôn mặt cô, giọng nói trầm thấp dễ nghe, giống như ác ma dụ hoặc, “Có một số việc em đã quên, nhưng tôi còn chưa quên đâu, giờ tôi cho em hai lựa chọn, một là kết giao cùng tôi, hai là.....”

Trì An vênh tai.

“Chết.”

Trì An: “..... Ha ha, ngài quả thực thích đùa.”

Tư Ngang lạnh lùng nhìn cô, cặp mắt tím lóe ra vẻ gian trá, bàn tay đang vỗ về khuôn mặt cô dần trượt đến cổ.

Trì An có cảm giác hẳn muốn bóp chết mình, cô sợ tới mức lông tơ dựng thẳng.

“Kết giao cùng tôi, hoặc chết.” Hắn thấp giọng nói.

Trì An liếm cặp môi đã khô, rốt cuộc cũng ý thức được vị tổng tài này giống như có bệnh, chỉ có thể khô khan nói: “Có sự lựa chọn thứ ba không?”

Ánh mắt của hắn đột nhiên trở nên sắc lạnh như băng, ánh tím trong mắt càng nổi lên đáng sợ, giống như lốc xoáy thần bí.

Trì An cảm giác được sát khí lạnh như băng, trước sinh mệnh quý giá cô đành khuất phục.

Bạn bè cô không ai đẹp trai bằng Tư tổng tài, cũng không ai có tiền như hắn, kết giao cùng hắn thua thiệt không phải cô, kết giao thì kết giao.

Trì An nự thuyết phục mình như thế, ngậm lại đều là mình buồn bán có lời.

Ngay lúc khoảnh khắc cô gật đầu, Trì An liền sâu sắc cảm giác sát ý khiến người khác run rẩy đã thối lui, toàn bộ thế giới trở nên ảm áp, Tư tổng tài vừa rồi còn có bệnh xà tinh cũng đã khôi phục bình thường.

Tư Ngang chậm rãi đứng thẳng dậy, ngón tay thon dài cài lại nút áo somi, che kín cái cổ cùng xương quai xanh xinh đẹp.

Cô thất thần nhìn nửa khuôn mặt đẹp đẽ của hắn, lãnh đạm thận trọng, trời sinh quý tộc tao nhã, lại có thể sắc bén lãnh đạm như thế.

Quả thực..... Càng đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Liều Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Phản Xuyên Đến Hiện Đại 2

Trì An đọc thân hơn hai mươi năm rồi cuộc cũng đã có bạn trai.

Chỉ là thân phận bạn trai này quá lớn, mỗi lần cô nhìn thấy hắn liền có cảm giác bản thân trở thành cô bé lọ lem, bay lên cảnh cao biến thành phượng hoàng, cảm giác khổ tận cam lai ..... Cái rắc!

Làm cô bé lọ lem có gì tốt, so với cô bé lọ lem, cô muốn tự mình cố gắng phấn đấu trở thành nữ vương.

Nhưng khi đối mặt với Tư tổng tài, chỉ cần đưa ra một câu không hợp ý hắn hắn liền nổi bão, Trì An đành phải tạm thời chấp nhận người bạn trai mạnh mẽ này.

Mà thực ra, có bạn trai như vậy cũng không làm ảnh hưởng đến kế hoạch cuộc đời của cô, cũng bởi vậy mà Trì An mới có thể tiếp nhận. Từ sau khi hai người xác định mối quan hệ, mỗi ngày cô đều ôm tâm tình “khi nào chia tay” để qua lại cùng hắn. Nếu có một ngày hai người chia tay, cô nhất định sẽ không cảm thấy kỳ quái, hơn nữa còn vui vẻ chấp nhận.

Nhưng những chuyện xảy ra tiếp theo càng làm Trì An không ngờ được, vị bạn trai Tư tổng tài đối cô rất tốt, tốt đến nỗi giống như muốn đem cô trở thành tiểu công chúa, chỉ cần là điều cô yêu cầu hắn đều đồng ý, không yêu cầu cũng đồng ý, chỉ cần ánh mắt cô nhìn vào món đồ vật nào, hắn sẽ nhớ kỹ, sau đó tổng tài bá đạo sẽ trở tài hết khả năng.

Được một kẻ có tiền, có tướng mạo lại cao phú soái yêu thương mình, chỉ cần là nữ nhân đều sẽ bị thu hút, Trì An cũng không ngoại lệ. Nếu không phải từng thời khắc trong lòng cô đều nhớ kỹ Tư tổng tài có bệnh xà tính, có lẽ cô sẽ bị hắn dụ dỗ thành công.

Sau khi Trì An bị bắt tiếp nhận một người bạn trai tổng tài bá đạo, khiến tất cả những cô gái khác trên thế gian đều hâm mộ ghen tị, cuộc sống sinh hoạt hằng ngày cũng bắt đầu trở nên ồn ào, thật giống như chuyện cô từ một cô nhí lác mình biến hoá thành nữ chính Mary Sue trong tiểu thuyết. Không phải là chưa từng có người tới gây phiền toái với cô, mà chính là những người đó còn chưa tới được trước mặt cô thì đã bị người khác dứt khoát xử lý.

Tư tổng tài so với nam chính của Mary Sue trong tiểu thuyết còn lợi hại hơn.

Trì An có cảm giác bản thân mình đã bị cưng chiều tới mức hư hỏng.

Bàn làm việc của Trì An đã được chuyển vào trong văn phòng tổng tài, chỉ cần cô vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy chỗ ngồi làm việc của Tư Ngang.

Cũng do năng lực có hạn, việc cô có thể làm cũng không nhiều lắm, cho nên công việc của cô rất nhẹ nhàng, nhưng chỉ cần cô muốn học thứ gì, Tư Ngang đều sẽ cho những người trợ lý của hắn dạy cô, hoặc là chính hắn tự mình dạy, tuy rằng biểu hiện trên khuôn mặt hắn không nhiều, khiến cô không cách nào cảm giác được cái gì gọi là tình nhân ngọt ngào, nhưng ít nhất thái độ của hắn vẫn thân thiện hơn bình thường.

Trừ lần đó ra, mỗi ngày Trì An đều có thể đến đây thưởng thức các loại món ăn dinh dưỡng từ đầu bếp Tư gia chuẩn bị tỉ mỉ vì Tư Ngang, không chỉ có dinh dưỡng cùng phong phú, hương vị cũng rất tuyệt, ở bên ngoài tuyệt đối không có những món ăn như vậy.

Đến ngày nghỉ ngơi cuối tuần, nếu Tư Ngang phải tăng ca ở công ty, Trì An cũng phải tăng ca theo, nếu hắn được nghỉ ngơi, Trì An vẫn phải đi tăng ca, nhưng địa điểm tăng ca chuyển thành địa bàn cá nhân của Tư tổng tài, cho dù cả ngày không có việc gì để làm nhưng cô cũng phải ngoan ngoãn xuất hiện trước mặt hắn. Trì An có cảm giác Tư Ngang không chỉ xem cô là bạn gái, mà còn canh giữ cô như phạm nhân.

Sờ cả tóc gáy.

Sau ba tháng “yêu nhau”, Trì An cảm thấy nếu đây là một âm mưu thì cũng đến lúc ngã bài rồi.

Cô đưa ra ý kiến chia tay, muốn cuộc sống sinh hoạt trở lại bình thường, sau đó lại bắt đầu lại kế hoạch cuộc đời, trong kế hoạch của cô định ra chưa từng có Tư Ngang tồn tại.

Tư Ngang khiến cô có cảm giác quá nguy hiểm, cô cảm thấy bản thân mình tuyệt đối không giữ được nam nhân như vậy, vẫn nên chia tay đi thì tốt hơn.

Ai ngờ cô mới vừa nói ra lời chia tay, bộ dáng Tư tổng tài vẫn luôn bình tĩnh, khi cưng chiều cô cũng như khi xử lý việc công lập tức trở mặt.

Hắn cầm chặt bàn tay cô, như nhẹ nhàng thưởng thức, khóe miệng lại lộ ra nụ cười như có như không, hắn nói: “Em cho rằng em có thể thoát khỏi tôi? An An, đừng nghịch nữa, tôi có năng lực đuổi theo em đến thế giới này, vậy thì em cũng nên đáp lại tôi.”

Trì An tiếp tục bị ép bức đến ngơ ngác.

Hắn lạnh lùng nhìn cô, ma khí trong đôi mắt tím lướt qua như có như không, “Ngoan, trước khi tôi mất đi lý trí, em nên ngoan ngoãn thì tốt hơn.” Trì An: “.....”

Trì An bị hấn dọa sợ tới mức run rẩy, cảm thấy thế giới biến ảo khôn lường.

Lần chia tay này tất nhiên vẫn không thành.

Trì An vẫn tiếp tục giữ thân phận người bạn gái bình dân may mắn của Tư tổng tài, bị hấn kèm cặp bên người, đi làm tan ca ăn cơm ngủ nghỉ đều phải trong phạm vi tầm mắt hấn, bị hấn cung chiều tới mức như muốn biến cô thành tiểu công chúa xấu tính.

Thật là biến thái!

Hết kì thực tập, Trì An thuận lợi ở lại Tư thị công tác, vẫn phải theo sát bên cạnh Tư Ngang, làm một cô trợ lý nhỏ vừa tự do lại không tự do.

Công việc của cô cũng không nhiều lắm, những việc khác đều được các thư kí chuyên biệt của tổng tài xử lý, những trợ lý cùng công tác trên tầng cao nhất của tòa nhà đều đối xử cung kính với cô như thể cô đã là tổng tài phụ nhân, hấn không thể đem cô lên bàn thờ, cũng vì vậy mà không ai muốn làm khó dễ cô, công việc giao cho cô đều trong phạm vi năng lực cô có thể xử lý.

Thật ra cho dù cô muốn làm nữ cường nhân, nhưng lấy bản lĩnh hiện giờ của cô cũng không nhúng tay vào được, còn cần phải học tập nhiều.

Mỗi ngày Trì An đều muốn chia tay, nhưng vẫn luôn không thành công.

Chỉ cần mỗi lần cô đề ra ý tứ chia tay, vị tổng tài muốn biến cô thành tiểu công chúa lập tức trở mặt, đưa ra các loại uy hiếp, khí thế cường đại quý dị như bóng ma, khiến cô sợ tới mức không dám nói nữa, sau đó hấn lại ôm cô, dỗ cô như đồ trẻ con.

Chẳng lẽ hấn không biết, hành vi hai mặt như vậy sẽ chỉ làm người khác sồn tóc gáy, càng muốn chia tay sao?

Tư tổng tài hiển nhiên không biết.

Khi trở về trường học tham gia lễ tốt nghiệp, Trì An ngồi trên xe, chần chờ nhìn nam nhân bên cạnh đang cúi đầu đọc công văn.

Hấn ngẩng đầu nhìn cô, mày hơi nhíu lại, bộ dạng đẹp đến mức khiến người khác hấn không thể lập tức giấu đi, hơi thở cao quý thận trọng, giọng nói trầm thấp như đàn violon dễ nghe.

“Sao vậy?”

Trì An do dự hỏi, “Anh cũng muốn vào sao?”

“Tôi ở đây chờ em.”

Nghe hấn nói như thế, trái tim Trì An lúc này mới thả lỏng, trên mặt không khỏi nổi lên một chút cảm xúc.

Ánh mắt Tư Ngang lóe lên cảm xúc rất nhỏ, lúc tài xế mở cửa, khi cô vừa muốn xuống xe thì đột nhiên hấn giữ lấy gáy nàng, môi mỏng đỏ thắm hôn nàng.

Nụ hôn lướt qua như gió, khi vừa chạm nhẹ vào môi cô liền rời đi. Trì An ngây ngốc nhìn hấn.

Từ khi bọn họ kết giao mấy tháng nay, trừ bỏ dặt tay cùng vô ý ôm nhau, cũng chưa từng có động tác thân mật như vậy, Tư tổng tài vừa nhìn chính là bộ dáng của Liễu Hạ Huệ, như máy móc lạnh băng, khiến cô vẫn luôn cho rằng hấn là không dục vọng nam tính. Đương nhiên, chuyện này là do cô nghe ngóng linh tinh, rốt cuộc khi bạn trai này tự đưa tới cửa, cô cũng không nghĩ tới chuyện thân mật cùng hấn.

Thấy cô đã dặt ra, hấn lại hôn một chút, mới nói: “Đi đi, tôi ở đây chờ em.”

Trì An hoảng hốt rời đi.

Đến khi tham dự xong lễ tốt nghiệp, khi mọi người dần giải tán, Trì An vẫn chưa phục hồi lại tinh thần. “An An, bạn thật sự đang công tác ở tập đoàn Tư thị sao?” Cô bạn thân cùng nhau vượt qua bốn năm đại học, Diệp Lạc hỏi.

Những người khác nghe vậy cũng sôi nổi dò hỏi, trên mặt lại lộ ra thần sắc hăm mộ. Trì An lập tức tiến vào trạng thái học bá* hoàn mỹ, ôn hòa hữu lễ mỉm cười nói: “Đừng vậy.”

(*) học bá là chỉ những người học giỏi đứng đầu

Diệp Lạc thấy những người đó hăm mộ, cười nói: “Thành tích An An luôn tốt, lại là học bá, năng lực cũng không tồi, có thể vào Tư thị làm việc là chuyện bình thường.”

Vài người ngẫm lại cũng đúng là thế, năm đó Trì An chính là người có điểm số cao nhất khi thi vào đại học tỉnh, thành tích ưu tú, xứng đáng là học bá, cái gì cô cũng đều thành thạo, giống như không có gì cô không làm được, hơn nữa tính cách cô vừa khiêm tốn lại nhã nhặn, cư xử với người lớn lễ phép, cả người giống như không có chỗ nào không hoàn mỹ, là một nữ thần còn hơn hoa hậu giảng đường trong trường.

Tuy rằng cũng có người nói không ai hoàn mỹ như vậy, Trì An chính là người giả dối làm vẻ, nhưng nếu một người có thể dối trá đến mức này thì cũng coi như đã thành công.

“Sau này An An sẽ nhanh chóng trở thành người đẹp giàu có, lương một năm trăm vạn hoàn toàn không thành vấn đề, đến lúc đó không nên quên tình chị em chúng ta nha.”

Mọi người cười trêu chọc.

“Đó là dĩ nhiên, quên ai cũng sẽ không quên mọi người.” Trì An tiếp tục mỉm cười.

Trong lúc mọi người chúc mừng cô có thể tiến vào Tư thi, Diệp Lạc đột nhiên nghĩ đến một chuyện liền hỏi: “Mới chớp mắt một cái chúng ta đã tốt nghiệp, An An, còn nhớ Phong Trì không? Hôm qua hần đến đây hỏi mình chuyện của bạn, hần theo đuổi bạn hai năm rồi, bạn thật sự không đón nhận hần sao?”

Những người khác nghe xong nhin không được nhìn cô, vẻ mặt bất quái.

Biểu cảm trên mặt Trì An có chút cứng đờ, bất đắc dĩ nói: “Hần không hợp với mình.”

Phong Trì là bạch mã hoàng tử trường bọn họ công nhận, có gia thế có tiền có tướng mạo, theo đuổi Trì An hai năm, đáng tiếc dã tâm Trì An rất lớn, chỉ nghĩ đến chuyện lập nghiệp trước sau mới lập gia đình, lấy chồng phải lấy người cao phú soái, cho nên ngay từ lúc đầu cô đã cự tuyệt hần. Cô vẫn luôn bận bịu việc học, nỗ lực trở thành học bá hoàn mỹ, đặt nền móng vì tương lai, thường xuyên vội vàng đến mức như thần long thấy đầu không thấy đuôi, nào có thời gian yêu đương lãng phí, cho dù Phong Trì kiên trì theo đuổi nhưng tìm không thấy người cũng uổng công. Vì thế hai người một đuổi một vội, đã vượt qua hai năm.

Bây giờ thì sao, Trì An nghĩ đến chuyện hôm nay người đưa cô tới trường học chính là Tư tổng tài, cô dám ngoại tình sao?

Người khác ngoại tình nhiều nhất là bị nhục nhã một chút, còn cô nếu là dám ngoại tình thật sự sẽ chết người đó.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, Phong Trì tuần lễ đang từ xa xa đi tới, đến khi nhìn thấy cô trong đám người, hai mắt hần liền phát sáng như sao trời.

Diện mạo Phong Trì hoàn toàn không giống như Tư Ngang, Phong Trì giống như ánh sáng mặt trời, hơi thở ấm áp, rất dễ dàng hấp dẫn các thiếu nữ tuổi dậy thì, cho dù hần là đàn ông trưởng thành, cũng là người dễ dàng hấp dẫn người khác.

Tư Ngang đẹp quá mức không nói, cả người lại lạnh như băng, không có một chút cảm xúc người thường, nhìn lâu liền có cảm giác không chân thật, dễ dàng khiến người khác sinh ra sợ hãi. So sánh như vậy, thực ra Phong Trì cũng không kém so với Tư tổng tài, điều kém duy nhất chính là tuổi tác tài phú cùng xuất thân gia đình.

Cảm giác trước kia Trì An đối với Phong Trì rất tốt, không thành tình nhân vẫn có thể làm bạn bè, nhưng bây giờ nhìn thấy hần cô liền đau đầu.

“Trì An, đã lâu không gặp, cùng ăn một bữa cơm được không?” Phong Trì mang theo vẻ tuần lễ tươi cười.

Những người khác nghe thấy cũng ồn ào theo.

Qua ngày hôm nay, bọn họ đã phải rời khỏi tuổi thanh xuân vườn trường, trở thành những con người trưởng thành trong xã hội, thanh xuân cùng ít nhiều tiếc nuối đều chôn dấu ở đây, thậm chí hôm nay là ngày cuối cùng, mọi người nên cùng nhau làm chút chuyện có ý nghĩa.

Trì An còn chưa kịp trả lời, một giọng nói lạnh băng thản nhiên vang lên, “An An.”

Mọi người quay đầu nhìn lại, đến khi nhìn thấy nam nhân mặc âu phục cao lớn đứng dưới tàng cây Tử Kinh hoa, tập thể lập tức trầm mặc.

Ánh mắt đầu tiên của mọi người chính là, nam nhân này đẹp quá mức, dường như không tồn tại ở nhân gian, tiếp theo sẽ bị khí thế trên người hần áp chế, không dám nhiều lời.

Trì An nhìn vào cặp mắt màu tím u ám trước mắt, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân hướng vọt lên cao, cô hận không thể trực tiếp nói cho hần biết, cô chưa làm gì hết, cô vô tội, đừng dùng ánh mắt đáng sợ này nhìn cô.

Kết giao mấy tháng, Trì An đã có thể hiểu ý tứ biểu đạt trong mắt hần.

Ánh mắt Phong Trì lóe lên thật nhanh, nghi hoặc hỏi, “Trì An, vị này là.....”

“Tôi là bạn trai của cô ấy!” Tư tổng tài trả lời, đi tới, đem tay đặt trên vai Trì An, cảm giác được thân thể cô cứng đờ, hần ý vị thâm trường liếc cô một cái, sau đó nhìn vào tất cả sinh viên ở đây nói: “Chúng tôi vừa yêu nhau được mấy tháng, trước đây Trì An được mọi người quan tâm, cảm ơn, nếu mọi

người có thời gian rảnh, tôi muốn mời mọi người một bữa cơm.”

Diệp Lạc đồng tình nhìn Phong Trì, âm thầm đánh giá Tư Ngang. Tuy không biết hắn là ai, nhưng trên người Tư Ngang có hương vị nam nhân chính chắn, có khí thế thành công của người đàn ông trưởng thành, Phong Trì vừa tốt nghiệp đại học so ra kém hơn rất nhiều, cho dù gia thế Phong Trì cũng không kém.

“Không có gì, chúng em đều là chị em tốt của An An. Thì ra An An đã có bạn trai, vậy mà lại không nói cho mình biết.” Cô oán trách nhìn Trì An.

Nụ cười trên mặt Trì An cứng ngắc.

Tư Ngang trịnh trọng nói: “Cô ấy hay xấu hổ.”

Trì An: “.....” Rõ ràng là mỗi ngày cô đều muốn chia tay được không.

Tư Ngang rất có kỹ xảo nói chuyện, khiến cho đám chị em tốt của Trì An có ấn tượng tốt, hơn nữa sau khi cho một đòn trí mạng trước mặt tình địch, hắn liền ôm người rời đi.

Vẫn là tổng tài rất bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Trở lại trên xe, Trì An cứng đờ mà ngồi một góc.

Tuy cô không có quay đầu, nhưng cũng cảm thấy được người đàn ông kia đang dùng cặp mắt màu tím quý quýet nhìn mình, làm cho da đầu cô tê dại cả đi.

Trì An không phải không có nhìn thấy mắt màu tím của người ngoại quốc nhưng lại không có đôi mắt nào thần bí và đáng sợ như của hắn.

Cặp mắt kia, trời sinh đã phảng phất ẩn chứa ma mị, còn có cực lực khắc chế sóng quý, khi người ta nhìn lâu giống như là bị hút đi linh hồn.

Có đôi khi Trì An cảm thấy, chủ nhân đôi mắt này không nên thuộc về thế giới này, thế giới này sớm hay muộn sẽ không dung tha hắn.

Không biết tại sao từ trong đáy lòng cô luôn có cảm giác như vậy.

“Người vừa rồi là ai?” Tư Ngang hỏi.

Trì An chậm rãi quay đầu nhìn hắn, cố gắng biểu hiện bình thường, “Bạn cùng trường.”

Tư Ngang nhìn cô như đang suy nghĩ điều gì đó, sau đó không hề hỏi lại nữa.

Trong lòng Trì An nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng có lẽ cô đã vui mừng quá sớm.

Sau khi kết giao được ba tháng, Trì Âm dưới yêu cầu gấp gáp của Tư Ngang đã chuyển đến ở chung với hắn với tư cách là bạn gái hắn.

Tư gia có một căn biệt thự tại khu giành riêng cho người giàu có, nhưng lại cách khá xa công ty, ngày thường Tư Ngang vẫn ở trong một căn hộ chung cư gần công ty. Khi Trì An không tình nguyện chuyển qua, cảm thấy mọi chuyện diễn biến quá nhanh, cô mỗi ngày đều nghĩ muốn chia tay, sao có thể cùng hắn ở chung?

Nhưng từ sau khi sống chung, cô phát hiện hình như hắn không có ý kia với mình, cô liền thấy thoải mái.

Nhưng đêm nay, khi mà Trì An cho rằng mọi chuyện sẽ như mọi ngày, 10 giờ liền về phòng ngủ, ai biết Tư Ngang cũng đi theo cô vào phòng.

Trì An chần chờ hỏi: “Anh có chuyện gì sao?”

Tư Ngang nhìn cô, vừa cời nút áo sơ mi vừa nói: “Ngủ.”

Trì An: “...”

Trong nhất thời, tâm tình Trì An thật phức tạp, chẳng lẽ thật sự muốn thực hiện nghĩa vụ bạn gái bây giờ sao? Vấn đề là, cô còn đang suy nghĩ cùng hân chia tay. Làm sao bây giờ?

Trì An rối rắm tới, rối rắm lui, chờ cô thấy chết không sợ, quyết định thuận theo tự nhiên, lại phát hiện hình như Tư Ngang không có ý kia.

Tư Ngang tắm rửa xong đi ra, trên người mặc áo ngủ, sau đó đi đến trước mặt cô.

Thân hình ăn cao lớn, đứng trước mặt cô khiến cô có cảm giác bị áp bức, Trì An nhịn không được lui về phía sau một bước, tiếp theo đã bị ôm eo. Hân chậm rãi đem cô nằm đè trên giường, về mặt lãnh đạm mà hôn môi cô.

Đôi tay Trì An bị hân nắm lấy, chân cũng bị hân đè nặng, không thể nhúc nhích, chỉ có thể rũ mắt nhìn hân hôn môi mình với vẻ mặt lạnh nhạt, trong lòng cô có chút hụt hẫng.

Nếu không phải nhìn thấy biến hóa trong mắt hân, cô còn cho rằng hân chỉ là đang thực hiện nghĩa vụ mà thôi.

Tư Ngang giống như mê muội với hành động hôn môi này, hôn cô đã suốt một tiếng đồng hồ, trừ bỏ một chút thời gian cho cô hít thở, vẫn luôn luôn không ngừng nghỉ, Trì An cảm thấy môi mình vừa đau vừa tê, có khả năng khoe miệng đã bị sưng.

Trì An cũng không biết cuối cùng mình ngủ thế nào.

Chờ hôm sau tỉnh lại, cô phát hiện mình giống như bạch tuộc tám chân ôm lấy người đàn ông đang nằm ngủ nghiêm chỉnh trên giường, một chân cô gác trên đùi hân, tư thế vô cùng ái muội.

Hai mắt Trì An đại ra, sau một hồi lâu mới luống cuống tay chân mà bò dậy khỏi người hân.

Tư Ngang đã sớm tỉnh, trên mặt không có chút dấu vết buồn ngủ gì, nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Trì An ngồi xồm bên mép giường, nhìn bóng dáng hân rời đi, nhịn không được vò đầu bứt tóc, tự nhiên có chút uể oải.

Hai người ăn xong bữa sáng, sau đó đến công ty, giống như khôi phục lại hình thức ở chung bình thường.

Nhưng mà đến buổi tối, Trì An phát hiện vị Tư tổng tài này lại tới cạ cạ vào người cô ở trên giường, tiếp tục đè cô ra hôn môi, nghiêm nhiên chính là một đại ma đầu cuồng hôn môi.

Liên tục nửa tháng bị hân đè nặng trên người, rốt cuộc Trì An cũng tự mình sa ngã mà tùy hân, muốn thế nào thì thế đó, dù sao hân cũng không có làm tới, hai người thật sự chỉ đơn thuần đắp chăn ôm nhau ngủ, chuyện xấu gì cũng chưa làm – hôn môi không tính.

Trì An rất mau liền thích ứng được sinh hoạt như thế, ban ngày ở Tư thị làm việc, buổi tối cùng Tư Ngang về căn hộ chung cư của hân.

Một ngày, bạn tốt Diệp Lạc gọi điện cho cô, “An An, đột nhiên mình nhớ tới tên bạn trai cậu rất quen nha, anh ấy là người phụ trách Tư thị đúng không? An An, cậu nghiêm túc sao?”

Trì An nghe được giọng bạn tốt đầy lo lắng, trong lòng lệ rơi đầy mắt, rất muốn nói cô không nghiêm túc, mỗi ngày cô đều muốn chia tay, chỉ là không có biện pháp chia tay, là ai cường ngạnh đưa cho một người bạn trai bệnh xà tinh chứ. Vì không muốn kích thích Tư Ngang phát bệnh, mỗi ngày cô có bao nhiêu vát vát, mọi người hiểu sao?

“Lạc Lạc, mình nghiêm túc.” Trì An chỉ có thể nói lời trái lương tâm. Diệp Lạc hiển nhiên là rất lo lắng.

Cô ấy lo lắng không phải không có lý. Vì người ôm mộng cô gái lợ lem muốn bước vào cửa nhà giàu không ít, nhưng rất ít người có kết cục tốt, Diệp Lạc không có biện pháp không lo lắng, sợ Trì An trở thành món đồ chơi của những kẻ có tiền. So với đàn ông, trước giờ phụ nữ thường là chơi không dậy nổi, Trì An luôn ưu tú và cũng rất lý trí, trước giờ luôn biế rõ bản thân muốn cái gì, nhưng mà cô vẫn là phụ nữ.

Sau khi Trì An tắt điện thoại của bạn, ngồi ở trên bồn cầu một lát, mới ra khỏi nhà vệ sinh, quay lại làm việc.

Đào mắt một cái đã đến Nguyên Đán, sáng sớm, Trì An bị Tư Ngang đào từ ổ chăn ra.

“Làm cái gì?” Trì An xoa hai mắt hoi hán, hiếm khi được nghỉ, cô muốn ngủ nướng một ngày.

Tư Ngang không trả lời, đem cô đào lên, đẩy cửa ra, tiếp đó Trì An bị một nhóm người trang điểm vây quanh, trang điểm, làm tóc, lựa chọn trang sức và quần áo cho cô.

Xoay chuyển hết buổi sáng, sau khi ăn diện lộng lẫy Trì An xuất hiện khác lạ trước mặt mọi người.

Tư Ngang đánh giá cô một lúc lâu, sau đó nâng tay cô lên.

Lần đầu tiên trong đời Trì An được trang điểm xinh đẹp như vậy, nhìn vào trong gương, cô cũng bị vẻ xinh đẹp quyến rũ của mình làm kinh ngạc, cảm thấy tại sao mình có thể lớn lên đẹp như vậy, về đẹp ba mẹ di truyền cho cô quả thật là chuẩn cmnr. Nhưng sự kinh ngạc này đến khi nhìn thấy Tư Ngang thì bị đá kích trở về hiện thực.

Cô xinh đẹp cũng không đẹp bằng người đàn ông được trời ưu ái này, nếu không phải cô tâm tình cứng cỏi, chỉ sợ đã bị bạn trai đá kích đến không còn tự tin.

Khi Trì An bị hấn mang lên xe, nhin không được hỏi: “Tur Ngang, rốt cuộc chúng ta đi đâu?”

“Tham gia tiệc mừng Nguyên Đán với bạn bè.”

Trì An chậm nửa nhịp, mới nhớ tới bạn bè mà hấn nói, đều là những người cùng cấp bậc với hấn, không có địa vị xã hội nhất định, sẽ không xứng đáng làm bạn với Tur tổng của tập đoàn Tur thị.

Trì An bắt đầu nhấp nhòm không yên.

Tur Ngang ngồi dựa vào ghế, hạ thấp ánh mắt, một tay vân vê chiếc vòng cổ bằng kim cương, từ trong bóng tối mờ ảo, hấn có thể nhìn cô đang rất khấn trương.

Những hành động nhỏ của cô hấn đều rất quen thuộc, nhìn thấy cô đang khấn trương, hấn không có đi trấn an, mà ngược lại, trừng mắt lạnh nhìn qua.

Mãi cho đến khi cô quay đầu nhìn qua, hấn mới vươn tay, đem cô ôm vào trong lòng, đôi môi mỏng hôn lên đuôi mắt xinh đẹp của cô.

Cái ôm của hấn thật ấm áp, hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài lạnh lùng của hấn, Trì An dựa vào trong lòng hấn, đột nhiên phát hiện, không biết từ khi nào, đã quen thuộc với sự tồn tại của hấn.

Cái này không phải là hiện tượng tốt a.

Trì An nghĩ muốn đứng dậy, lại bị hấn gắt gao ôm lại.

Chờ đến khi tới nơi, đầu tóc Trì An có chút rối loạn, Tur Ngang chỉnh lại tóc cho cô, còn kẹp giúp cô một cái kẹp tóc bằng kim cương.

Bọn họ đi vào khu biệt thự tư nhân, nhưng căn biệt thự vô cùng xinh đẹp, xa xa có thể nghe được tiếng chúc mừng năm mới.

Khi Tur Ngang khoát tay bạn gái sánh chính của căn biệt thự, trong nháy mắt cả sảnh đều an tĩnh lại.

Một lúc sau, nam chủ nhân điển trai của căn biệt thự cũng đi tới, dùng ánh mắt vô cùng ngạc nhiên đánh giá Trì An, hỏi: “Ngang thiếu, vị tiểu thư này là ai?”

“Bạn gái.”

“Cái gì?”

Hai chữ này giống như chọc phải tổ ong vò vẽ, nháy mắt toàn bộ đại sảnh như bị oanh tạc.

Trì An như một bình hoa xinh đẹp, ung dung mỉm cười, đứng bên cạnh Tur Ngang, tùy ý cho mọi người chung quanh đánh giá.

Trước khi đến đây, cô chỉ là một nhân vật nhỏ, thế nhưng không có mặt mũi cũng không sao, có thể làm cho những nhân vật lớn nổi tiếng trong nước chú ý, quả thật là có mặt mũi, dễ dàng thỏa mãn tính mê hư vinh của phụ nữ.

Nếu những ánh mắt đó thiện ý thì càng hoàn mỹ.

Trì An bị Tur Ngang mang đi một vòng giới thiệu với bạn bè, cho cô lộ mặt trước mọi người.

Năm nay Tur Ngang gần ba mươi, chưa từng quen bạn gái, thậm chí còn không cùng người phụ nữ nào truyền ra tai tiếng, đây là lần đầu tiên hấn mang bạn gái đến đây, tuy rằng chỉ lộ mặt, nhưng vẫn được mọi người coi trọng.

Sau khi Trì An đi vào biệt thự, rất nhanh đã điều chỉnh lại cảm xúc, bày ra tư thái học bá, cả người thông dong ôn hòa, không kiêu ngạo không nịnh nọt, đối với một người ra xã hội mà nói, cô làm được đến như vậy là quá không tồi, không phải là mèo bệnh, không ảnh hưởng toàn cục.

Tur Ngang liếc nhìn cô một cái, về mặt mang theo ý vị không rõ ràng.

Đáng tiếc Trì An chỉ lo đối phó những người ái mộ, không có chú ý tới.

Đột nhiên, Tur Ngang bị chủ nhà kêu đi.

Trì An ở lại, đối mặt với mọi người trong sảnh.

Sảnh chính của biệt thự được bố trí thành phòng khiêu vũ, trong không khí có tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng, có mấy vị phu nhân danh môn trang điểm quý phái ưu nhã đều đi đến chỗ Trì An.

Chung quanh có mấy người nhìn thấy, hầu như chỉ nhường mày, mặt lạnh lùng.

Bọn họ nghe nói Tư Ngang mang bạn gái, đối với cô ấy luôn che chở như châu như bảo, đã quen nhau gần một năm, mới mang cô đến gặp mọi người. Hiện tại xem ra, cô ấy nhỏ này trừ bỏ tuổi trẻ, giống như cái gì cũng không có, so với những cô gái danh gia ái mộ Tư Ngang trong phòng này đều kém xa.

Nhưng những người này rất nhanh liền kinh ngạc, bởi vì cô gái không đáng nhắc tới trong mắt họ rất nhanh đã nói chuyện được với những quý bà trong sảnh, không biết cô nói cái gì, mà lại làm cho những người luôn đề mặt cao hơn đầu lại lộ vẻ mỉm cười, ánh mắt hiền lành đi không ít.

Không có người nào so với bọn hắn biết rõ mấy người phụ nữ kia có bao nhiêu khó hầu hạ, cô bạn gái nhỏ của Tư Ngang rốt cuộc làm sao có thể thu phục những người kia?

Chờ đến khi Tư Ngang và chủ nhân căn biệt thự trở về, liền nhìn thấy Trì An đang cười nói với những vị quý bà kia.

Vị chủ nhà không thể tin được nói: “Ngang thiếu, cô bạn nhỏ của cậu hình như rất là lợi hại.”

Về mặt Tư Ngang vẫn không thay đổi chỉ nhàn nhạt nói: “Cô chỉ cố làm ra vẻ, lừa mọi người thôi, ngay cả... đều trúng chiêu.”

Vị chủ nhà a một tiếng, quay đầu nhìn hắn, không rõ hắn có ý gì. Rõ ràng nghe ra ý xấu trong câu nói, nhưng từ trong miệng lại có chút hương vị kỳ quái.

Nhìn thấy Tư Ngang trở về, trong lòng Trì An nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh qua đón hắn.

Nếu hắn còn không trở lại, cô sẽ không trụ được nữa.

Mấy người phụ này cũng thật khó đỡ, hiện tại cấp bậc cô không đủ cao, thiếu chút nữa mắng mấy người đó.

“Có đói bụng không?” Tư Ngang hỏi, vẻ mặt ôn hòa, ngay cả cặp mắt tím kia cũng toát lên vẻ say lòng người.

Trì An có cảm giác say mặc dù không có uống rượu, ngỡ ngàng gật đầu, sau đó, hắn dứt cho cô một viên kẹo rum chocolate, hương vị tinh khiết ngọt ngào tan trong miệng.

Trì An thích nhất là món kẹo rum chocolate, nhưng vì bảo trì hình tượng, cô không cho người khác biết sở thích này, lén lút giấu diếm. Không nghĩ tới hắn lại phát hiện, hơn nữa hắn luôn chuẩn bị một chocolate ở xung quanh mình.

Trì An ăn rất vui vẻ, sau đó thấy hắn nghiêng người, môi mọng đưa tới, đầu lưỡi liếm qua khóe miệng dính chocolate của cô.

Thiết chút nữa Trì An bị nổ tung.

Những người khác đứng nhìn cũng thiếu chút nữa nổ tung.

Cuối cùng, Tư Ngang mang bạn gái rời đi, mà Trì An cũng trở thành nên nổi tiếng trong giới thượng lưu.

****

Cứ như vậy Trì An đã quen Tư tổng được ba năm.

Suốt ba năm, Trì An đều không tìm được cơ hội cùng hắn nói lời chia tay, thậm chí ba năm ở chung, đã làm cho cô đã quen với sự hiện diện của người này.

Nhưng cô vẫn muốn chia tay, nguyên nhân thì có rất nhiều, mà điều quan trọng nhất là người này thật sự có bệnh xà tinh, mỗi khi lên cơn, làm cho người ta đều chân tay mền nhũn, ngoại trừ phải thuận theo vuốt lông, thì không còn biết làm sao.

Ngay lúc Trì An đang cân nhắc làm sao để chia tay bạn trai cao phú soái, thì Tư tổng cảm thấy bọn họ nên kết hôn.

Do đó, Tư tổng tài quyết định cầu hôn Trì An.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Cấp dưới của Tư tổng tài chuẩn bị hiện trường cầu hôn lãng mạn, cả một quảng trường được trang trí tràn ngập hoa hồng, lại mời nhà thiết kế nổi tiếng tự mình thiết kế nhẫn chuẩn bị cầu hôn cô.

Lúc ấy toàn bộ thế giới đều bị oanh động.

Tri An nhìn người đang ông quỳ gối trước mặt mình, chỉ cảm thấy một dòng khí lạnh chạy trong người.

“An An, chúng ta kết hôn đi! Nếu có thể, hãy vĩnh viễn ở cùng nhau.” Tư Ngang nói.

Tư thế cầu hôn của Tư tổng tài thật tiêu chuẩn, câu nói “vĩnh viễn ở cùng nhau” cũng là lời thề cầu hôn phi thường lãng mạn, nhưng đối với Tri An, lại có cảm giác không rõ ràng, câu nói không hề lạnh lùng quý dị lại làm cô run cầm cập, cô hiểu rất rõ nếu bản thân không tự cứu, thì có lẽ nửa đời sau không thể nào bỏ chạy được.

Cô nói như đinh chém sắt: “Em từ...”

Còn chưa nói xong, ngón tay đã bị hấn lưu loát lồng nhẫn vào, trực tiếp ngăn cản câu từ hôn của cô.

Tri An: “...” Không nên đeo như vậy.

Quần chúng cảm thấy Tư tổng tài thật biết cách, những kẻ có tiền thật biết cách chơi, hơn nữa còn cảm thấy đây là câu chuyện cô bé lọ lem và tổng tài bá đạo đời thực việc thực, nên người đến xem ngày càng đông, còn không ngừng vỗ tay chúc phúc họ.

Cùng ngày, trên khắp các phương tiện truyền thông đều đưa tin “Tổng tài Tư thị cầu hôn bạn gái bình dân thành công”, nổi lên một trận hồng thủy bát quái.

Tri An giống như không trâu bắt chó đi cày, cứ như vậy bị người ta cầu hôn thành công.

Sau khi trở về, Tri An đã cẩn thận suy nghĩ lại, vẫn cảm thấy đây là một âm mưu, tại sao cô có thể cùng Tư Ngang kết hôn?

Tuy bây giờ cô vẫn chưa rõ ràng, cũng không có biện pháp tìm hiểu rõ ràng tại sao Tư Ngang lại muốn quen cô, trong lòng luôn có cảm giác không chân thật.

Buổi tối, Tri An nằm trên ghế sofa, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn được đính toàn kim cương trên ngón tay út, thiết kế rất tinh xảo đẹp mắt, giống như hai sợi dây tinh tế quấn vào nhau mà tạo thành, mặt trên còn đính một viên kim cương màu tím, tạo ra ánh sáng huyền ảo.

Tri An nhìn một lát, liền nghĩ muốn thử rút nó ra. Rút ra.

Chỉ là cuối cùng tay cô thì sưng đỏ, mà chiếc nhẫn thì vẫn không nhúc nhích, giống như chiếc nhẫn đã dính chặt trên da thịt cô.

“Em đang làm gì?” Tư Ngang mang một ly sữa bò từ phòng bếp ra, nhìn thấy cô muốn vào phòng vệ sinh lấy xà phòng.

Tri An sợ tới mức run một cái, cục xà phòng trong tay thiếu chút nữa là rơi xuống đất, cười xấu hổ mà nói: “Ha ha, em muốn thử đem nhẫn tháo ra, chờ hôm kết hôn lại đeo vào, tránh làm hư nó...”

Tư Ngang đem sữa đã đun nóng cho cô, kéo tay cô qua nhìn, nhìn thấy tay cô đỏ đỏ, lòng bàn tay nhẹ nhàng mà vuốt ve, nhìn cô nói: “Em không tháo xuống được.”

“A?” Tri An nghi hoặc mà nhìn hắn.

Về mặt hấn không hề lạnh như băng, biểu tình có chút sâu xa, khóe môi cong lên lộ ra nụ cười thần bí, nhìn cô đang ngây ngốc đứng đó, giọng nói nhu hòa chậm chạp vang lên: “Nó đã trở thành linh khí của em, em không tháo xuống được, cứ mang đi.”

Gi?

Tri An cho rằng mình bị ảo giác.

Không, phải nói, nếu không phải bản thân bị ảo giác, chính là rốt cuộc Tư Ngang cũng lộ ra gương mặt thật của hắn.

Kỳ thật đây không phải là khoa học của thế giới này, mà là của thế giới huyền huyền đi? Tư tổng tài thật sự không phải là loài người, mà là... Là cái gì thì cô không biết, dù sao sau ba năm quan sát, Tri An biết, Tư Ngang không phải là con người bình thường, mà thân phận rất thần bí.

Cũng là vì vậy mà Tri An mới không muốn cùng hắn kết hôn.

Cảm giác bọn họ không có kết quả tốt.

Tư Ngang ôm cô về phòng ngủ, Tri An thẳng tắp nằm trên giường, một bài tay bị hấn bắt lấy, đồng thời cũng có thể sờ lấy chiếc nhẫn cùng kiểu dáng của hắn.

Tri An có cảm giác xúc động muốn thử rút nhẫn của hắn ra, nhìn xem có thể tháo xuống hay không.

Nhẫn có thể biến thành linh khí gì đó, cho rằng nói vậy thì cô sẽ tin sao? Cô không phải là mấy cô học trò nhỏ, cho dù Tư Ngang không phải người bình thường thì cũng đừng nói mấy chuyện khó hiểu như vậy chứ.

Tri An vẫn như cũ chưa từng từ bỏ ý định muốn tháo nhẫn ra, mà ngày kết hôn của bọn họ cũng dần dần đến gần.

Mất thấy ngày kết hôn ngày càng đến gần, rốt cuộc Tri An không còn bình tĩnh được nữa, rơi vào đường cùng, đành gọi điện cho bạn tốt là Diệp Lạc cầu xin giúp đỡ. Diệp Lạc nghe xong kế hoạch của cô, lắp bắp kinh hãi, hai mắt mở to hỏi: “An An, cậu muốn đào hôn?”

“Không phải là đào hôn, bọn mình con chưa kết hôn, trốn cái gì mà trốn?” Tri An nói lại cho đúng, “Là đem sai lầm sửa chữa lại, mình và Tư Ngang không thích hợp, nếu thật sự kết hôn, mình cảm thấy nửa đời sau sẽ rất thảm, nên vẫn nên thôi từ bây giờ đi. Lạc Lạc, cậu giúp mình đi, mình muốn trốn ra nước ngoài một thời gian, muốn cho cả hai bình tĩnh lại.”

Diệp Lạc cuối cùng bị cô thuyết phục, quyết định giúp cô một phen.

Tri An thừa dịp Tư Ngang đi họp, cầm lấy tất cả tiền bạc mình kiếm được trong mấy năm nay, chạy thẳng ra sân bay. Những đồ vật Tư Ngang mua cho cô, cô rất có cốt khí mà để lại, không cầm theo món nào.

Diệp Lạc nhờ bạn trai cô, người hiện đang làm trong công ty hàng không mua vé cho Tri An, hơn nữa còn an bài tốt chỗ ở cho Tri An ở nước ngoài, dĩ nhiên, tốt nhất là có thể giấu được tầm mắt của Tư Ngang, làm cho hắn không tìm thấy được. Tri An vẫn tin là Diệp Lạc có thể làm được.

Chỉ là cô không nghĩ tới, cấp bậc của bạn trai Diệp Lạc còn chưa đủ cao, ở trước mặt Tư tổng tài, đều là cận bã.

Vừa đến sân bay, Tri An cầm lấy vé máy bay Diệp Lạc mua riêng cho cô, chuẩn bị đi đều quầy check-in, thì nhìn thấy Tư Ngang đứng ngay tại đó.

Người đàn ông điển trai, một thân khí chất như băng lạnh ngàn năm, lạnh lùng đứng đó, ánh mắt màu tím nhìn như bình tĩnh, kỳ thật là sóng gió mãnh liệt, giống như người bị phản phê, cứ nhìn cô chằm chằm.

Hai chân Tri An mềm nhũn, thiếu chút nữa là té ngã.

Diệp Lạc thì kinh ngạc và hoảng sợ, người này tại sao lại ở chỗ này, ai để lộ bí mật?

Bước chân Tư Ngang rất dài, nhanh chóng đi đến trước mặt cô, không nói lời nào, trực tiếp vác cô lên vai, nghênh ngang mà đi.

Tri An: “.....”

A! A! A! Đừng làm ra chuyện cầu huyết như trong tiểu thuyết ngôn tình chứ hả? Một chút cũng không lãng mạng, ngược lại đánh mất hết mặt mũi.

Tri An che mặt lại, hy vọng làm như thế sẽ không bị mất mặt.

Tri An cho rằng lần này mình chết chắc rồi, hành vi chạy trốn của cô nhất định chọc đúng vảy ngược của Tư Ngang, hẳn nhất định sẽ không dung túng cho cô, nói không chừng còn lộ ra bộ mặt thật, bóp chết cô.

Sau khi Tư Ngang mang cô về biệt thự, không có bóp chết cô, mà là đem cô ném lên giường, hai tay chống bên hai sườn của cô, từ trên cao nhìn xuống, hai tròng mắt như có hai ngọn lửa.

“Tại sao lại bỏ đi?” Giọng Tư Ngang đầy áp lực hỏi.

Tri An thực lo lắng dưới con tức giận hắn sẽ bóp chết mình, run giọng nói: “Em... Chúng ta không thích hợp.”

Hắn hừ lạnh một tiếng, “Sao lại không thích hợp? Anh là đàn ông, em là phụ nữ, đều là con người, có cái gì không thích hợp?”

Lý do của hắn thật đơn giản, thiếu chút nữa Tri An không còn gì để nói.

“Nhưng, chính là.....”

Hắn thấy cô không thể nói gì, cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn môi cô, Tri An bị hôn đến thần trí mơ hồ, không biết từ khi nào hai tay đã ôm lấy hắn, theo thói quen mà hôn đáp lại hắn.

Chờ khi cô tỉnh táo lại, nghĩ muốn cãi lại cũng không tìm được từ ngữ diễn tả.

Đôi môi hắn dừng lại ở trên cổ cô, dùng âm thanh mê hoặc nói: “Em xem, trong miệng em nói không cần, nhưng thân thể em đã tiếp nhận rồi.” Một bàn tay to của hắn còn nâng cằm cô lên, cho cô dán sát vào người hắn.

Đừng nói sắc dụ như vậy được không?

Tri An run run không nói đến lời, cho dù là ai đi nữa bị hắn sờ sờ nắn nắn suốt ba năm mà không có phản ứng thì chẳng khác người thực vật.

“Ngoan, chúng ta kết hôn đi, em chạy không thoát.” Hân thầm thì bên tai cô, thờ dãi nói, “Thời gian của chúng ta thật sự không còn nhiều lắm.....”

***

Sau đó, Diệp Lạc có qua xin lỗi Tri An, bạn trai cô vậy mà là cơ sở ngầm của Tư Ngang.

Tri An uể oải nói: “Không có việc gì, ý trời đã vậy.” Sau đó còn quay lại an ủi cô, “Kỳ thật ngầm lại Tư Ngang là kẻ đẹp trai nhiều tiền, cùng anh ấy kết hôn mình cũng không mệt, về sau nếu thật sự không được, sau khi ly hôn còn được một số tiền cấp dưỡng. Nếu không ly hôn, cũng có thể ai lo phận nấy... Những kẻ có tiền không phải vẫn sống như vậy sao?”

Diệp Lạc không còn gì để nói, cô cũng thật đau lòng.

Đã đến mức này, Tri An cũng không còn biện pháp.

Thật ra, cùng Tư Ngang quen nhau ba năm, cô vẫn luôn chờ người lớn của Tư gia đến tìm mình, ném cho cô một tờ chi phiếu, yêu cầu cô rời khỏi Tư Ngang, đây không phải là cốt truyện thường thấy trên TV sao? Nếu có người ném chi phiếu cho cô, nhất định cô sẽ vui sướng cầm lấy chi phiếu mà bỏ đi.

Đáng tiếc, căn bản Tư tổng tài không muốn cho người Tư gia lãng vãng trước mặt cô, ai dám đến trước mặt cô, trực tiếp ném đến nông thôn đi làm công tác xây dựng, do đó không ai ở Tư gia dám đến chọc cô, gắp cô còn phải đi đường vòng.

Có một người bạn trai quá giỏi, Tri An không có cơ hội bị người ta ném chi phiếu cho, cũng rất mất mát.

Sau ngày Tri An chạy trốn, Tư Ngang liền mang cô đến Cục Dân Chính đăng ký kết hôn, lãnh giấy hồng.

Nhìn tờ giấy hồng trong tay mình, Tri An lại nhìn đến người đàn ông đi cùng, vẫn là một bộ dáng nghiêm túc lạnh như băng, nếu không phải bản thân mình bị hấn xách đến đây, thật sự hoài nghi người bị áp bức là hấn.

Về mặt của cô có chút phức tạp.

Đăng ký cũng đã đăng ký rồi, thì hôn lễ cũng không tính là gì nữa.

Sau khi rời khỏi Cục Dân Chính, Tư Ngang hỏi: “Em muốn đi đâu chúc mừng?”

“Cái gì?” Tri An nghi hoặc mà nhìn hấn, ngay lúc đó đã bị hấn đút cho một viên rum chocolate.

“Hôm nay chúng ta kết hôn, em muốn đi đâu chúc mừng?” Tư Ngang tiếp tục hỏi.

Tri An cảm thấy không có gì cần chúc mừng, nhưng nhìn thấy thần sắc của Tư tổng tài, ma xui quỷ khiến nói: “VẬY ĐI CÔNG VIÊN GIẢI TRÍ ĐI.”

Vì thế Tư tổng tài mang cô đi công viên giải trí.

Đôi vợ chồng mới cưới mà lại như trẻ con đi công viên giải trí chúc mừng thì đúng là có chút xấu hổ, nhưng sau khi Tri An túm lấy Tư Ngang đi chơi xe tàu bay, nhảy bungee, tháp rơi tự do, nhìn tóc Tư Ngang bị gió thổi rối loạn, rốt cuộc không nhịn được mà cười haha.

Tư Ngang xoa xoa tóc, thấy bên cạnh có bán kem, mua một cây kem chocolate cho cô.

“Ăn không?” Tri An liếm một miếng, sau đó đưa cho hấn.

Tư Ngang trực tiếp nghiêng người qua liếm vết kem dính trên mặt cô, vẻ mặt vô cùng tự nhiên.

Tri An phát hiện có mấy bạn nhỏ chung quanh đang dùng đôi mắt thuần khiết nhìn bọn họ tình tứ, trong nháy mắt có cảm giác dạy hư bạn nhỏ, vội kéo hấn rời đi, thề không bao giờ hỏi ăn có muốn ăn gì không trong công viên trò chơi.

Mãi cho đến khi cô chơi mệt, Tư Ngang công cô ra về.

Tri An dựa vào bờ vai trông lớn của hấn, ngửi được hơi thở độc đáo của hấn, trong phút giây đó, cảm thấy bọn họ như vậy cũng không tồi.

***

Đào mắt đã đến ngày cử hành hôn lễ.

Trong buổi lễ, cô mặc áo cưới màu trắng xinh đẹp, cả người đều đàn độn, giống như con rối được người ta đưa đến bên người Tư Ngang.

Có rất nhiều đến tham dự hôn lễ, Tri An chỉ cảm thấy cả người như trên mây, không nhớ kỹ một ai, những người đó ở trong mắt cô, nghìn người chỉ có một mặt, không thể nói tên ai với ai.

Mãi cho đến khi buổi lễ kết thúc, bị Tư Ngang ôm đi, cô vẫn đang trong trạng thái mơ hồ.

Trở lại phòng tân hôn, Tư Ngang đỡ cô ngồi trên sô pha, còn mình thì ngồi xổm trước mặt cô, hỏi: “An An, em không sao chứ?”

Tri An lắc lắc đầu, cũng không biết có phải là do bị choáng váng đến lợi hại, mà cô cảm thấy đôi mắt màu tím đầy ma mị trong quá khứ đang tràn đầy sự quan tâm, thần sắc trên mặt hẳn cũng dịu dàng hơn, nói không chừng, sẽ có ngày cô thật lòng yêu hắn, mà không phải muốn chia tay.

“Chắc là không sao...” Cô lẩm bẩm.

Tư Ngang vuốt ve mặt cô, nói: “Anh đi lấy cho em ly sữa bò.”

Tư duy Tri An vẫn có chút trì độn, một lúc sau mới “uhm” một tiếng.

Chỉ là sau khi Tư Ngang rời đi, cô càng lúc càng thấy nặng đầu, nằm trên sô pha, ngẩng đầu nhìn bầu trời thông qua cửa sổ sát đất, một vòng ánh sáng kinh người bao lấy trăng tròn, ánh trăng sáng tỏ nhuộm đầy những tia quỷ dị như máu...

Ngay sau đó, Tri An liền không có ý thức.

Khi Tư Ngang mang ly sữa bò tới, ngồi trên sô pha đối diện người con gái đang nằm.

Mặt hắn không có một chút biểu tình gì, mà chỉ nhìn cô một lúc lâu, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống. Nhẹ nhàng hôn cô một cái, sau đó lại chăm chú dung nhan đang ngủ của cô, cô thật sự giống như đang ngủ.

Nhưng linh hồn của cô đã biến mất, rời đi thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Liều Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bách Quỷ Dạ Hành

Edit: Misa

Tri An đột nhiên mở mắt ra, điều đầu tiên cô nhìn thấy chính là vách tường cũ nát cách đó không xa.

Khắp nơi trên đầu tường đều là dấu vết ăn mòn năm tháng, gập ghềnh, vết tích loang lổ che kín cả mặt tường, vụn gạch đỏ rơi xuống từng lớp, làm lộ ra gạch đá cũng đã bị hư hại nặng nề phía trong. Phía góc tường cỏ dại mọc thành từng bụi, trong bụi cỏ lại có thể nhìn thấy một vài loài bò sát không biết tên bay nhanh qua, xa xa còn có một cánh cửa không biết thông đi hướng nào, cánh cửa gỗ nghiêng ngả bị một ăn chỉ còn lại một chút, tất cả đều lộ ra vẻ hoang sơ như vậy.

Cô chớp mắt vài cái, sau đó lại chậm rãi nhìn khắp xung quanh, vừa nhìn liền thấy trong viện hoang vắng cũ nát này ngoại trừ mình ra còn có bốn người. Cách đó không xa là một ông lão có bộ râu dê, trong tay lão cầm một cái gương bát quái, ước chừng 60, dáng người tuy gầy nhưng rất rắn chắc, tinh thần minh mẫn, đôi mắt sáng ngời có thần. Bên cạnh lão là một người đàn ông, thứ hắn đang cầm rất giống cây kiếm gỗ đào, diện mạo thật thà, trên dưới ba mươi, đang đứng canh gác bên cạnh lão.

Xa hơn một chút là một thanh niên khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, nhìn sơ qua rất giống tiểu bạch kiếm, hắn đang vòng xung quanh rải gạo nếp.

Tiếng gạo nếp rơi xuống đất phát ra âm thanh tí tách, chớp mắt một cái màu trắng của gạo liền nhuộm một lớp dầu đen, tiếp theo liền nghe được người trẻ tuổi đang rải gạo nếp hét lớn: “Âm khí quá nặng!”

Một trận gió lạnh không biết từ đâu thổi tới, Tri An run lập cập.

Cô trừng mắt thật lớn, giật mình nhìn tất cả mọi chuyện đang diễn ra trước mặt, không hiểu sao rõ ràng vừa rồi cô còn đang còn ngồi trong phòng ngủ, chờ Tư Ngang xuống bếp pha sữa bò giúp cô, tại sao mới hôn mê một lát, đến khi mở mắt liền tới nơi xa lạ này.

Đây chính là xuyên không sao?

Sau đó cô cảm giác được trong tay mình đang cầm một vật, Tri An cúi đầu, phát hiện trên tay mình đang cầm giống như chiếc kiếm gỗ đào của nam nhân thật thà kia.

Nhưng kiếm gỗ đào này của cô so với kiếm gỗ đào của nam nhân kia có chút không giống nhau.

Kiếm gỗ đào trong tay cô có màu đỏ sẫm, ánh sáng phát ra từ bên trong, trên thân kiếm khắc hoa văn kỳ lạ, giống như một nhịp điệu uốn lượn ở thân kiếm, rõ ràng chỉ là một cây kiếm gỗ đào, lại khiến cho người ta có cảm giác thần khí cao lớn.

Bên cạnh Tri An còn có một người phụ nữ trung niên mặc đạo bào màu nâu, trên tay bà cũng có một cây kiếm gỗ đào, vừa nhìn thì thấy không tốt bằng chiếc kiếm trên tay Tri An.

Người phụ nữ trung niên kia hiển nhiên đã phát hiện tầm mắt của cô, quay đầu nhìn sang, quan tâm hỏi, “An An, người sao vậy? Vừa rồi ta phát hiện người có chút không đúng, có phải vết thương lần trước vẫn chưa tốt hay không?”

Tri An không biết bà là ai, cũng không biết tại sao mình lại ở chỗ này, nhưng ngoài miệng dường như lại có ý thức trả lời: “Dì Mao, con không sao, chỉ là hơi mệt.”

Người phụ nữ trung niên gọi là dì Mao sau khi nghe xong liền nhẹ nhàng thở ra, nói: “Nếu không thoải mái thì nhất định phải nói cho ta biết đấy.”

Tri An ngoan ngoãn nhìn bà gật đầu.

Thấy Dì Mao không để ý tới mình nữa, cô quay đầu tiếp tục đánh giá xung quanh mình, một lát lại nhìn hướng ánh trăng, một lát lại nhìn về phía không trung.

Mây trên bầu trời như chì đè trên đầu cô, nặng trĩu, khiến trong lòng cô tự dưng dâng lên vài phần áp lực.

Một đám người sau khi kiểm tra hết trong sân, phát hiện không có vấn đề gì liền đi về phía cánh cửa.

Tri An đi theo sau bốn người này, cô không biết bọn họ là ai, cũng không biết tại sao mình lại ở chỗ này, chuyện trước mắt đều rất cô quái khiến cô cho rằng mình đang nằm mơ. Chỉ là nếu như cô đang nằm mơ, vậy không khỏi quá mức chân thật rồi, thậm chí cô còn có thể cảm giác được trong không khí có luồng âm khí khó chịu đang lướt qua da thịt cô, khiến toàn thân cô đều nổi da gà.

May mà từ nhỏ đến lớn cô luôn có thói quen giả trang làm một học bá hoàn mỹ, cho dù trong lòng có giận dữ đến mức muốn nổ tung thì nét mặt cô vẫn không chút thay đổi, cầm chặt kiếm gỗ đào trong tay đi theo bọn họ, lấy bất biến ứng vạn biến.

Xuyên qua phía sau cửa là hành lang dài gấp khúc, dấu vết năm tháng để lại tràn ngập khắp nơi, như là đã mấy trăm năm không có người ở, trên mặt sàn nhà gỗ ghè lở lĩm, có vài chỗ đã vỡ không còn hình dạng, có thể nhìn thấy một ít côn trùng màu đen chui qua những kẽ hở.

“Mọi người cẩn thận dưới chân.” Dì Mao lên tiếng nhắc nhở.

Người thanh niên rải gạo nếp nhẹ nhàng đáp lại, nhưng lại không để vào mắt.

Người đi đầu chính ông lão có bộ râu dê, la bàn trong tay lão đang dò xét đồ vật xung quanh.

Đột nhiên, cây kim đồng hồ giữa chiếc gương bát quái rung động, ông lão râu dê dùng một loại tốc độ không thua người trẻ tuổi bay nhanh lên phía trước, trong miệng quát: “Yêu ma phương nào, còn không mau hiện hình?”

Những người khác thấy thế, cũng bay nhanh theo sau.

Tri An bị những người này làm cho lông tơ thẳng dựng, chỉ có thể cúi đầu đuôi theo.

Ông lão râu dê làm đầu tàu đi trước, quẹo trái rẽ phải liền xông vào một gian phòng tối tăm, âm khí bên trong lạnh lạnh, chỉ nghe được một tiếng rít quỷ quái truyền đến, làm đầu óc mọi người chấn động đến mức choáng váng.

Đến khi mọi người chạy tới, liền thấy ông lão kia đã dùng võ công phi thường của mình đánh nhau với ma quỷ trốn tránh trong phòng.

Trong tay ông cầm kiếm gỗ đào, thân thủ rất nhanh nhẹn, nghiêng người tránh thoát móng vuốt sắc bén của ma quỷ đánh tới, xoay người dùng kiếm đâm nó.

Những người khác thấy thế vội vàng tiến lên giúp đỡ.

Tri An đứng ở cửa, nhìn ông nhảy nhót lung tung đầu cùng quái vật ở trong phòng, tròn tròn mắt.

Đây đây đây..... rốt cuộc là thứ gì?

Quái vật có thân hình loài người, toàn thân màu đen tuyền, giống như được quét một lớp dầu mỡ màu đen, ẩm ướt dính dính, cái đầu nho nhỏ, không thấy rõ gương mặt, đôi mắt màu xanh lập lòe u tối, hai tay tựa như móng vuốt của động vật, đen bóng sắc bén, có thể dễ dàng đánh vỡ cục đá cứng rắn.

Nó giống như một con khi linh hoạt, ở trong phòng nhảy tới nhảy lui, thỉnh thoảng bám trên xà ngang, đầu hướng xuống dưới phát ra tiếng huyệt gió sắc nhọn, mà tiếng huyệt gió kia lại khiến người ta váng đầu hoa mắt.

Trên đời tồn tại quái vật như vậy đã đập vỡ nghiên cứu tam quan hơn hai mươi năm qua của Tri An.

Đang lúc Tri An há hốc mồm thì thứ đó lao ra khỏi vòng vây của mọi người, đánh về phía cô.

“An An cẩn thận!” Di Mao lớn tiếng kêu lên.

Đến khi Trì An kịp phản ứng thì thân thể đã có ý thức cảm kiếm gỗ đào trong tay chắn ngang trước người cô, kiếm gỗ đào vừa vặn ngăn cản móng vuốt quái vật đang đánh tới, phát ra một tiếng coong, trên thân kiếm gỗ đào xuất hiện một vết trầy nhẹ màu đỏ, khiến quái vật kia sợ tới mức rít lên một tiếng, lùi nhanh về phía sau.

Nhân cơ hội này, ông lão râu dê tung ra một chiếc bùa chú màu vàng đâm về phía người quái vật, đồng thời vừa bay nhanh vừa cắt ngón tay ấn máu lên chiếc bùa.

Chiếc bùa màu vàng xuất hiện một dấu máu, dễ dàng trấn áp quái vật kia, khiến nó không thể động đậy.

Quái vật hét ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Đồng thời lúc đó Di Mao rút ra một tấm vải đỏ từ trong chiếc túi mang theo bên mình, đem nó ném ra sau, trên tấm vải đỏ vẽ kí hiệu kỳ quái, Di Mao đem tấm vải đỏ trùm nhanh lên đầu quái vật.

Khi tấm vải đỏ vừa trải lên con quái vật thì trong không khí liền phát ra tiếng tí tách.

Thân thể quái vật ở giữa tấm vải đỏ chậm chạp thu nhỏ lại, giống trái bóng cao su bị chọc phá, cuối cùng tấm vải đỏ nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, Di Mao nhanh tay nắm bốn góc vải đỏ cuộn lại, đồng thời dùng một sợi dây đỏ trói lại, tấm vải đỏ liền biến thành một cái bọc nhỏ lớn bằng bàn tay.

“Bùi lão, thành công rồi!” Di Mao nói.

Những người khác lộ ra thần sắc nhẹ nhõm.

Bùi lão chính là ông lão râu dê.

Lão nhìn di Mao gật đầu, sau đó lại nhìn chung quanh, nói: “Xem ra tòa nhà này là nơi quỷ núi tác quái, vừa rồi hẳn là quỷ núi đã chết từ lâu nhưng không chịu rời đi, trốn ở nơi này hút âm khí, đem tòa nhà này biến thành âm trạch.”

Người trẻ tuổi rải gạo nếp tò mò hỏi, “Bùi lão, khi nào mà quỷ núi lại lợi hại như vậy? Chẳng lẽ chúng ta vừa gặp được một con quỷ núi mới thăng cấp?”

Di Mao vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: “Tất cả mọi thứ trên thế gian này từ không đến có, từ nhỏ đến lớn, từ yếu đến mạnh, cho dù là thứ nhỏ bé cũng không thể khinh thường, chỉ cần cho chúng thời gian, chúng sẽ chậm rãi tích lũy lực lượng lớn mạnh, đạo lý nào cũng giống nhau thôi.”

Hôm nay Bùi lão có ý dẫn theo ba người trẻ tuổi bọn họ cùng đi trải nghiệm, nói: “Di Mao các người nói đúng, lũ quỷ núi này đại đa số là linh hồn bị trói buộc, bình thường cũng không lợi hại, nhưng nó đã tu luyện thành tinh xuất đạo, có thể rời khỏi chỗ bị giam lỏng mà đi vào nơi này tác loạn, hút âm khí cường tráng, không thể khinh thường. Các người đều là những người trẻ tuổi, quay về liền cố gắng đọc《 bách quỷ lục 》, đừng tốn thời gian lãng phí lên mạng xem mấy thứ phim điện ảnh linh tinh, không chịu cố gắng học pháp thuật, sau này nếu gặp phải chuyện tương tự, các người mới biết lợi hại. ....”

Nghe Bùi lão lại bắt đầu thuyết giáo, mặt mày người trẻ tuổi rải gạo nếp có chút ừ ừ.

Mà người đàn ông tướng mạo cường tráng thành thật nghiêm túc gật đầu nói: “Bùi lão dạy phải, chúng tôi đã biết.”

Chỉ còn lại Trì An vẫn đang ngăn người, vẻ mặt vô cùng trầm mặc.

Sau khi trừ bỏ quỷ núi tác loạn, âm khí trong nhà tiêu tán không ít, ngay cả bầu trời bên ngoài âm u cũng đã sáng lên không ít, ánh mặt trời mở ra từng tầng mây, lộ ra sắc vàng ấm áp.

Bùi lão cùng di Mao thì đi xung quanh kiểm tra tình hình tòa nhà, còn ba cái người trẻ tuổi đi thanh lọc trùng độc trong tòa nhà do âm khí sinh sôi.

Thanh niên rải gạo cùng thanh niên thật thà đều lấy ra một đồng bùa từ trong ba lô, vòng quanh tòa nhà bắt đầu đốt lá bùa.

Lá bùa trên tay bọn họ tùy ý quơ quơ vài cái, lá bùa liền tự động cháy, sau đó ném lên chỗ nhiều côn trùng.

Trì An thấy thế cũng lấy một chồng lá bùa từ ba lô ra, chỉ là cô không biết đốt lá bùa thế nào, làm thế nào mới có thể không cần dùng lửa mà tùy ý lắc lắc vài cái liền khiến lá bùa tự cháy đây? Chuyện này căn bản không khoa học. .... Đúng rồi, vừa rồi cô cũng đã trải qua chuyện rất không khoa học.

Càng không khoa học chính là, rốt cuộc làm sao cô lại ở đây?

Trong lòng Trì An có chút sợ hãi.

So với địa danh không có thật này, cô tình nguyện ở bên cạnh Tư Ngang, càng không cần phải nói, hôm nay bọn họ vừa mới tổ chức hôn lễ thôi mà!

May mắn là, hai người kia thấy Trì An chậm chạp không nhúc nhích, đều cho rằng vết thương của cô do nhiệm vụ lần trước chưa khỏi, nên cũng không có ép đi theo giúp đỡ.

Người trẻ tuổi rải gạo nếp còn có lòng tốt kéo Trì An đi theo hẳn, cô chỉ việc đưa lá bùa cho hẳn là được.

Trong lòng Trì An có chút cảm kích, thành thành thật thật đi theo hắn.

Người thanh niên vừa bận rộn làm việc vừa tò mò nhìn kiếm gỗ đào trong tay Trì An, hâm mộ nói: “Kiếm gỗ đào của cô thật lợi hại, nghe nói là do gỗ đào cổ chế thành, đối phó với ma quỷ có thể sinh ra uy lực rất lớn, trên thế gian này chỉ có Trì gia mới có, đúng không?”

Hiện tại Trì An vẫn đang trong trạng thái lơ mơ, hoàn toàn không có biện pháp trả lời hắn, chỉ có thể ậm ừ đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Thâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bách Quỷ Dạ Hành 2

Tòa nhà này cũng không lớn, ba người chỉ cần vòng một vòng, đốt lá bùa rồi giấu những cái đó ở góc khe hở của trùng độc, chỉ một lát là thanh lọc xong.

Trì An nhớ Bùi lão từng nói đây là trùng độc do âm khí sinh ra, nếu như nhìn thật kĩ, sẽ phát hiện bọn nó gặp phải những bùa lửa giống như gặp phải thiên địch, trong nháy mắt liền bị ngọn lửa nuốt hết, đốt thành cặn bã.

Bùa lửa này rõ ràng chỉ là thứ linh tinh nhưng lại có vẻ rất lợi hại.

Sau đó, Bùi lão cùng đi Mao đi kiểm tra tòa nhà đã quay lại, thấy bọn họ đều thanh lọc cũng khá sạch sẽ, mọi người liền cùng nhau rời khỏi tòa nhà.

Mới ra khỏi cửa liền thấy có một đám người đang chờ phía trước.

Một người đàn ông mặc âu phục bước đến, ân cần hỏi han: “Bùi lão, thế nào rồi? Ngài đã trừ bỏ hết những thứ quái quỷ trong nhà chưa? Nơi này chính là tòa nhà cổ văn vật, không thể xảy ra bất trắc gì nữa, trước đây ở chỗ này cũng từng phát sinh vài vụ án mạng, nhưng cảnh sát cũng không điều tra ra nguyên nhân. ....”

Bùi lão nói: “Không sao đâu, là do quỷ núi gây loạn mà thôi, đã giải quyết xong, các người có thể đi vào.”

Hiển nhiên người đàn ông mặc âu phục đối với Bùi lão vô cùng tín nhiệm, lập tức nói: “Cám ơn Bùi lão, lần này đã làm phiền các vị đại sư.”

Vừa nói vừa rút một cục phong bao lì xì phình to ra.

Trì An vẫn đang trong trạng thái lơ mơ, thấy những người khác tự nhiên nhận lấy, cô cũng đi theo tiếp nhận, sau đó lại theo bọn họ ngồi xe rồi đi.

Xe này dường như cũng do người đàn ông mặc âu phục kia chuẩn bị riêng cho bọn họ, đối với cả đoàn bọn họ hết sức cung kính.

Trì An vẫn luôn trầm mặc im lặng, tâm tư nhỏ bé cẩn thận thu thập tin tức xung quanh, cuối cùng từ những biểu hiện cùng cách nói chuyện của bọn họ, cô mới biết mình cùng những người này được mời đến tòa nhà cổ kia để bắt quỷ, mà tòa nhà cổ kia đã trải qua hơn hai trăm năm, là di vật văn hoá của quốc gia.

Có điều gần đây tòa nhà liên tiếp xảy ra sự việc thần bí, có vài người đi vào liền không hiểu sao lại chết trong đó, rốt cuộc cũng khiến cho cấp trên chú ý, vì thế liền đặc biệt đi mời người của Huyền Môn tới điều tra rõ sự tình, thuận tiện bắt quỷ.

Trong lòng Trì An luôn có dự cảm xấu, kết hợp chuyện vừa xảy ra khi nãy, cô phát hiện ra mình bây giờ giống như là người trong Huyền Môn.

Trì An lại tiếp tục bị sợ hãi đến phát ngốc.

Cô không thèm đi bắt quỷ đâu!

Trì An cùng đi Mao ngồi phía sau xe, đi Mao vừa cất bao lì xì vào trong túi rồi nhìn Trì An nói: “An An, sắc mặt của cháu rất tệ, có muốn nghỉ ngơi một lát không, khi về đến nhà ta sẽ gọi cháu.”

Trì An quay đầu nhìn bà, thấy vẻ quan tâm lo lắng trên gương mặt bà không giống như đang giả vờ, liền đồng ý một tiếng rồi nhắm mắt lại chợp mắt.

Trì An vốn chỉ là muốn nhắm mắt lại sắp xếp suy nghĩ một chút, ai ngờ vừa nhắm mắt lại liền mơ mơ màng màng ngủ quên.

Trong lúc ngủ mơ, Trì An “thấy” một cô nàng cũng tên “Trì An” đòi trước.

Trì An sinh ra trong một thế giới có trăm quỷ hoành hành, mà ở trong thế giới này, trăm quỷ đang tác loạn khắp nơi, tương ứng với nó chính là các thiên sư bắt quỷ, cũng là người Huyền Môn. Huyền Môn này chỉ thu nhận những thiên sư chính tông, bắt quỷ trừ yêu, mang lại hoà bình cho nhân gian, khiến trăm quỷ đang đi khắp nơi du ngoạn tác loạn chạy về quỷ môn.

Thiền sư Huyền Môn là một tập thể, bọn họ là người rất thần bí, rất khi để lộ mình trước mặt người khác, vậy nên bọn họ bị phần lớn người thường cho rằng là bọn gât người. Nhưng nhờ có đám thiền sư Huyền Môn này tồn tại, thế giới mới không có nhiều quỷ quái tác loạn như vậy, người dân sống an ổn hoà bình.

Đối với đám người thiền sư Huyền Môn này, các tầng cấp cao của quốc gia biết họ tồn tại, hơn nữa còn thành lập một đội chuyên môn cùng hợp tác.

Trì gia nơi Trì An ở cũng là đại gia tộc Huyền Môn nổi tiếng nhất, chẳng qua đó là trăm năm trước.

Ở hiện đại thì khoa học kỹ thuật phát triển tốc độ cao, nhân loại tin tưởng khoa học, càng ngày càng nhiều người cho rằng chuyện như vậy là phong kiến mê tín. Hơn nữa các tầng cấp cao của quốc gia không muốn để cho người dân lo sợ, cho nên đã ra văn bản quy tắc về chuyện công khai hoạt động đối với thiền sư Huyền Môn, khiến cho hành động của Huyền Môn càng ngày càng bị trói buộc, vậy nên sự phát triển của Huyền Môn cũng bị hạn chế, không huy hoàng bằng trăm năm trước.

Trì gia là một đại gia tộc chịu trói buộc, từ trăm năm trước từ một đại gia tộc lớn ở Huyền Môn trở nên lụn bại như bây giờ.

Cha mẹ Trì An đều là người trong Huyền Môn, đáng tiếc sau khi sinh Trì An không lâu, trong một lần làm nhiệm vụ, cha mẹ Trì An đều chết trong trận chiến trăm quỷ bạo loạn, để lại Trì An cùng ông nội tuổi già sống nương tựa lẫn nhau ở Trì gia.

Ông nội Trì cũng là thiền sư, năng lực của ông không tồi, đáng tiếc khi Trì An mười lăm tuổi thì ông nội Trì cũng hi sinh vì nhiệm vụ, bị trăm quỷ cắn nát linh hồn mà chết, để lại một mình Trì An.

Sau khi ông nội Trì qua đời, Trì An bắt đầu cuộc sống sinh hoạt một mình.

Tuy rằng Trì An cũng có họ hàng, nhưng những người họ hàng này đều đồng tuổi với ông nội Trì, quan hệ khá xa với cô, Trì An cũng không muốn ăn nhờ ở đậu, liền một mình sinh sống trong căn phòng cha mẹ để lại.

Trì An sử dụng tiền tích góp còn lại trong nhà, sau khi học hết trung học liền không đi học nữa, cô đi theo dì Mao cùng làm nhiệm vụ bắt quỷ kiếm tiền nuôi sống bản thân.

Dì Mao tên thật là Mao Mẫn, là bạn tốt của cha mẹ Trì An, đối xử với Trì An rất tốt. Bà biết Trì An là một tiểu cô nương có cuộc sống khó khăn, cho nên mỗi lần có nhiệm vụ bắt quỷ đơn giản nào liền kêu cô đi theo kiếm tiền, hơn nữa phần lớn thời gian bà đều đi theo bảo vệ cho cô, trên đường cũng dạy cho Trì An một ít kinh nghiệm kỹ xảo bắt quỷ.

Trì An có thể sống bình an đến bây giờ cũng có một phần công lao của Mao Mẫn.

Trì An năm nay hai mươi tuổi, sau khi cô mười tám tốt nghiệp cao trung liền không đi học nữa, mấy năm nay đi theo Mao Mẫn tham gia nhiệm vụ bắt quỷ lớn bé không dưới hai mươi lần, thù lao nhận được trừ bỏ chi trả cho sinh hoạt luyện tập hằng ngày của cô, còn lại cũng không nhiều.

Tháng trước, Trì An đi theo đám người Huyền Môn vào trong núi sâu bắt quỷ, không nghĩ tới lại gặp phải một con lệ quỷ đạo hạnh cao thâm, cả đám người ai cũng mệt mỏi, Trì An cũng bị thương, chỉ riêng chuyện trị liệu đã tốn không ít tiền, mà tiền trên người cũng không còn nhiều lắm. Nhiệm vụ lần này đi tòa nhà cô bắt quỷ, Mao Mẫn cảm thấy cũng không quá khó, hơn nữa còn có Bù lão đã làm nhiệm vụ hơn nửa đời ở Huyền Môn muốn dẫn theo vẫn bồi đi rèn luyện, cho nên bà cũng gọi Trì An theo, muốn để cô kiếm chút phí sinh hoạt.

Trì An biết dì Mao luôn đối tốt với mình, sau khi hỏi rõ tình huống nhiệm vụ liền không màng tới thân thể còn chưa phục hồi, đồng ý đi theo bọn họ làm nhiệm vụ.

Sau khi Trì An đi theo đám người Bù lão cùng nhau tiến vào tòa nhà cổ không lâu, liền gặp chút phiền toái nhỏ, tiếp theo ——

Giấc mơ vừa đến đây thì kết thúc.

“An An, về đến nhà rồi, mau tỉnh lại.”

Trì An mơ màng mở to mắt nhìn Mao Mẫn, theo bản năng nói: “Dì Mao, tới nhà rồi sao?”

Mao Mẫn thấy sắc mặt tái nhợt của cô, đau lòng nói: “Đừng vậy, sắp tới chắc cũng không có nhiệm vụ gì, cháu cứ nghỉ ngơi thật tốt, đến khi đường khoẻ thân thể rồi lại tiếp tục nhận nhiệm vụ, tiền tuy quan trọng, nhưng sức khoẻ cũng quan trọng không kém.”

Hiện tại Trì An vẫn đang mơ màng, đầu óc vừa mệt mỏi cộng thêm đau đớn, sau khi nghe xong chỉ gât đầu, đi theo Mao Mẫn xuống xe.

Nơi bọn họ dừng xe là một thôn trấn nhỏ, gọi là trấn Ô Ti, trong trấn đều là người trong Huyền Môn, rất ít có người thường, từng nhà sát vách nhau, đều lộ ra mùi vị cổ xưa.

“An An, ta về đây, nếu cháu cảm thấy không khoẻ, nhớ báo cho ta một tiếng, đừng tự mình gắng gượng.” Mao Mẫn không yên tâm dặn dò.

Trì An gât đầu, bây giờ cô đã biết, “An An” (安安) trong miệng Mao Mẫn không phải là “An An” (菩菩), mà là Trì An (迟安) “An An” (安安) mới đúng*.

(*) Ở đây theo lời Trì An nói là cách đọc giống nhau nhưng tên chữ thì khác nhau

Mà bây giờ cô không phải là “Trì An” (迟荇), mà là Trì An (迟安).

Cô bây giờ trở thành một cô gái Trì An hai mươi tuổi, lại còn là thiên sư Huyền Môn, chuyên đi giao tiếp cùng yêu ma quỷ quái.

Trì An vừa rồi thấy được ký ức của “Trì An”, đã biết nhà “Trì An” ở đâu, sau khi chia tay với Mao Mẫn, cô liền trực tiếp đi về phía nhà Trì gia.

Nhà Trì An nằm giữa thôn trấn cổ xưa, là một căn phòng nằm ở tầng ba, còn có thêm cái sân.

Phòng ở như vậy tại trấn nhỏ này rất bình thường, kết cấu từng nhà đều giống nhau, không có gì đặc biệt.

Sau khi Trì An lấy chìa khóa mở cửa vào nhà liền khoá cửa lại, trực tiếp nằm trên sô pha phòng khách, ôm đầu, phát ra âm thanh khó chịu.

Đầu cô rất đau, bị ép buộc tiếp nhận ký ức người khác một cách chân thực như vậy khiến cô khó chịu đến buồn nôn.

Trừ lần đó ra, trong đầu chỉ còn lại một đoạn tin tức xa lạ, khiến cô tiếp nhận cuộc sống của “Trì An”, giúp “Trì An” đi hết cuộc đời, để Trì An sống thọ và chết tại nhà, nhiệm vụ mới tính là hoàn thành.

Ký ức Trì An dừng lại ở tuổi hai mươi, tiếp theo “Trì An” liền biến thành “Trì An”.

【Người là ai?】Trì An chịu đựng khó chịu hỏi.

【.....】

Trì An thấy đối phương không trả lời, lại hỏi: 【Vì sao tôi lại ở đây? Đây là đâu? Tôi đã xuyên qua sao?】

【Nơi này là một trong ba nghìn thế giới nhỏ trong thế giới này, ở hiện thực cô đã chết, bị lựa chọn nhiệm vụ giả, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là có thể đến thế giới tiếp theo.】

Trong lòng Trì An cả kinh, ba nghìn thế giới nhỏ cái gì? Ai lựa chọn nhiệm vụ cho cô? Tin tức trong đầu vừa phát ra là chuyện gì?

Cô thật sự đã chết sao?

Tại sao cô lại chết? Cô không gặp tai nạn xe cộ, cũng không bị té ngã, chỉ là choáng đầu nên ngồi nghỉ ở sô pha một lát, chờ Tư Ngang mang sữa bò cho cô, làm thế nào chết được?

Trong lòng Trì An không tin.

Tuy rằng không tin, nhưng mọi chuyện xảy ra hôm nay đều đập tan nhận thức của cô, khiến cô không thể không tin.

Còn có những tin tức không thể hiểu được cứ tiếp diễn trong đầu, rất cổ quái, làm cô không thể phán đoán được chuyện gì.

【Nếu ta không hoàn toàn thành nhiệm vụ thì sao?】Theo như tin tức nói, cô thật sự không muốn tiếp nhiệm vụ gì đó, phải hoàn thành cuộc đời của một người khác, trong khi cuộc sống của cô còn chưa đi hết.

Rõ ràng cô vừa mới kết hôn, chồng cô còn là cao phú soái, người người hâm mộ, cuộc sống tốt đẹp đang vẫy tay với cô, có khủng mớ vứt bỏ người chồng cao phú soái cùng cuộc sống phu nhân nhà giàu, chạy tới chỗ khi họ cô gây làm nhiệm vụ, huống chi thế giới này có vẻ như rất nguy hiểm.

【Nếu người làm nhiệm vụ chết giữa chừng, nhiệm vụ thất bại, linh hồn vĩnh viễn tan biến.】

Trì An nghe vậy kinh hãi, vội hỏi: 【Tôi có thể trở về thế giới của tôi không?】

【Có thể, chỉ cần cuối cùng cô có thể sống sót.】

Trì An lập tức trầm mặc.

Mới chỉ trải qua mấy giờ ngắn ngủi, cuộc sống của cô liền biến hóa đến mức long trời lở đất.

Không chỉ chết trong ngày kết hôn, còn xuyên đến một thế giới đầy nguy hiểm, trở thành người làm nhiệm vụ, biến thành một người khác.

Không biết sau khi cô chết Tư Ngang sẽ có biểu hiện thế nào, có phải vẫn lạnh băng như cũ, hay là hận cô? Nghĩ đến biểu hiện khi Tư Ngang nói nếu cô dám chạy trốn hắn liền bóp chết cô, Trì An biết hắn nghiêm túc, rốt cuộc hắn là người có bệnh xà tính sao. Chỉ có điều hiện tại không cần hắn bóp chết cô, cô cũng đã chết.

Không bằng bây giờ cô tự coi như mình đang chạy trốn được không? Cách hai thế giới, Tư Ngang cho dù có muốn tức giận thì cô cũng không thấy được.

Trì An vừa nghĩ đến đây có chút muốn cười, lại phát hiện cười không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bách Quỷ Dạ Hành 3

Trì An suy sụp mất mấy ngày mới có thể lấy lại tinh thần.

Mặc kệ như thế nào, cô ở thế giới hiện thực đã chết - tuy cô vẫn không rõ tại sao mình lại chết? Nếu đã chết, người cũng đi đến nơi này, trừ bỏ phải sống tốt ở đây, cô còn thể làm gì nữa?

Trì An lắc lắc đầu đứng trước gương, nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt trong gương, sau một lúc lâu, nhìn không được mà sờ sờ mặt mình.

Mặt Trì An cũng có chín phần giống cô, điểm duy nhất không giống chính là, vì Trì An là người trong Huyền Môn, tu luyện pháp thuật, dẫn đến linh khí trời đất xâm nhập vào cơ thể, ngũ quan càng thêm xinh đẹp tinh xảo, da thịt trắng nõn như gốm sứ tinh tế.

Nhìn sơ qua, giống như cô đi tắm trắng, khiến cả khuôn mặt càng ngày càng tinh xảo.

Nhìn vào “người” trong gương, Trì An có cảm giác mình chính là Trì An.

Cảm giác rõ ràng quá mức này thật không hiểu được, cô nhìn không được vỗ về chiếc nhẫn đeo trên ngón tay áp út bên phải.

Chiếc nhẫn Tư Ngang đeo lên giúp cô.

Nói thật ra, Trì An rất vất vả tiếp thu được việc từ nay mình sẽ không còn gặp lại Tư Ngang nữa, ai biết, một giấc ngủ dậy, liền phát hiện nhẫn cưới Tư Ngang mang cho cô cũng đi theo tới đây, vững vàng ở trên tay cô, khoảng khắc nhìn thấy chiếc nhẫn, cô giống như một đóa ngọc.

Sau đó, cô cũng thử tháo nó xuống, lại phát hiện nó cũng như trước, gắt gao dính trên ngón tay cô, trừ phi cô đem ngón tay này cắt xuống, nếu không sẽ không có cách nào tháo nó xuống.

Trì An không khỏi nhớ tới lúc trước Tư Ngang có nói, nó đã trở thành linh khí của cô, cô không có biện pháp tháo xuống.

Khi đó cô còn cho rằng Tư Ngang nói giỡn —— tuy rằng hắn chưa bao giờ nói giỡn, nhưng làm một người có cái nhìn bình thường, làm sao cô có thể tin tưởng lời kỳ quái như vậy?

Hiện tại, cô lại tin.

Tức khắc sóng lưng Trì An tê dại, nhìn không được nghi thần nghi quỷ nhìn chung quanh, sợ Tư Ngang lập tức nhảy ra bóp chết cô – nói không chừng khi Tư Ngang biết cô chết, lại cho rằng cô bỏ trốn thì làm sao bây giờ?

Hiện tại cô đã xuyên qua cái thế giới quỷ quái này, nếu Tư Ngang từ hiện đại đuổi theo đến đây, cô cũng không thấy có gì kỳ quái.

Cảm giác Tư Ngang cho cô chính là như thế.

Trì An sửa sang lại cảm xúc cho tốt, chết từ tế không bằng sống lại, cô chỉ có thể tiếp thu cuộc sống của “Trì An”.

Đầu tiên, cô muốn nỗ lực tu luyện pháp thuật Huyền Môn, cam đoan bản thân mình có thể sống sót ở thế giới này, không cần giống cha mẹ và ông nội của Trì An, cuối cùng đều chết khi đi làm nhiệm vụ, sau khi chết còn bị trăm quỷ cắn nuốt linh hồn, không thể luân hồi.

Từ trong trí nhớ của Trì An, cô biết được thiên sư Huyền Môn thường bị chết rất thảm.

Trì An tìm kiếm trong nhà, đầu tiên là kiểm tra tiền thù lao nhiệm vụ bất quý trong tòa nhà cổ vừa rồi, lúc ấy bên nhà tây đã gửi một bao lì xì ba ngàn, sau khi hoàn tất còn có gửi thêm thêm một vạn, tổng cộng cô được một vạn ba ngàn từ nhiệm vụ này, nếu tiết kiệm một chút có thể sống được nửa năm.

Nhưng Trì An vẫn là thiên sư cần tu luyện, chút tiền ấy liền không đủ cho cô dùng.

Trì An vừa tính toán số tiền, vừa bắt đầu tu luyện “Hỗn Nguyên Tâm Kinh”.

“Hỗn Nguyên Tâm Kinh” là một nội công tâm pháp của Trì gia, ở trong Huyền Môn, mỗi một gia tộc đều có bảo vật áp đáy hòm như vậy, “Hỗn Nguyên Tâm Kinh” chính là bảo vật áp đáy hòm của Trì gia, tuy nó không phải là bộ nội công tâm pháp tốt nhất, nhưng lại phù hợp nhất với thể chất người Trì gia, nó có một đặc điểm là, giai đoạn đầu tu luyện rất chậm, nhưng sau khi tu luyện thành công, uy lực vô cùng, thậm chí có thể bay lên trời.

Trong đầu Trì An vẫn còn lưu lại ký ức cũ, liền ngồi tu luyện, vài ngày sau đã phát hiện thân thể nhẹ hơn rất nhiều, tinh thần cũng tốt hơn. Cô có trí nhớ của Trì An; khi tu luyện “Hỗn Nguyên Tâm Kinh” đạt được rất nhiều tiến bộ, tựa như bộ tâm pháp này được tạo ra là vì cô.

Trừ bỏ luyện tập “Hỗn Nguyên Tâm Kinh”, Trì An cũng học pháp thuật của Huyền Môn, học vẽ bùa, còn xem “Trăm quý lục”.

“Trăm quý lục” là bộ sách cần thiết cho người của Huyền Môn, chỉ cần học thuộc nó, đến khi bắt quỷ, mới biết được lai lịch của chúng cùng với phương pháp đối phó phù hợp.

Khi Trì An không có nhiệm vụ, thì thích làm một trạch nữ, ngoại trừ ra cửa mua vật dụng cần thiết cho sinh hoạt hàng ngày, thì vẫn ở nhà tu luyện, quả thực là rất có kỷ luật.

Trì An hiện tại cũng sống theo quỹ đạo của “Trì An” kiếp trước, mỗi ngày sau khi mở mắt chính là tu luyện và tu luyện, ngay cả khi ngủ, trong mơ cũng là tu luyện.

Ở nhà ba tháng, cô đã đem những ký ức cùng kỹ năng của Trì An để lại hiểu rõ.

Nếu không phải Mao Mẫn lo lắng cho cô, nhìn không được chạy qua cửa xem xét, có khả năng Trì An cứ thế tiếp tục tu luyện.

“Dì Mao, sao đi lại sang đây?” Trì An pha cho bà chén trà, cười hỏi.

Mao Mẫn đánh giá cô, phát hiện khí sắc cô không tồi, nhẹ nhàng thở ra, nói: “Con đã vài tháng không ra cửa, đi lo lắng con lại không màng thân thể cứ lung tung tu luyện, việc tu luyện cũng cần phải chú ý, tối kỵ là liều lĩnh, nếu không sẽ bất lợi với thân thể.”

Trì An nhìn bà cười, “Hiện tại con rất tốt, vết thương trên người cũng đã lành hẳn.”

Mao Mẫn đột nhiên phát hiện, một thời gian không gặp, đứa nhỏ này hình như có rất nhiều thay đổi. Trước kia, có lẽ vì cha mẹ mất sớm, đến khi lớn chút thì ông nội bị trăm quý gặm cắn mà chết, nên lưu lại thương tổn quá mức to lớn cho Trì An, khiến ánh mắt con bé luôn có vài phần tối tăm, vẫn luôn nỗ lực muốn làm cho bản thân mạnh mẽ hơn, chém hết tất cả loài quỷ hại người báo thù cho người nhà, cứ thế, cô lớn lên tuy bộ dạng không tồi, nhưng sự tăm tối kia luôn làm hỏng vẻ ngoài xinh đẹp của cô.

Hiện tại, ánh mắt cô đã bớt đi phần tăm tối, đôi mắt tươi vui hơn, nụ cười cũng ôn hòa hơn, làm cho người ta có cảm giác như đang đối diện với một cô gái ấm áp, rất dễ khiến người khác yêu thích.

Trong lòng Mao Mẫn có chút vui mừng.

Hôm nay Mao Mẫn đến, ngoại trừ xem Trì An có hay không lại tu luyện mà không màng đến sức khỏe, còn có cùng cô nói về nhiệm vụ mới nhất.

Ở trấn Ô Ti có một địa phương chuyên tiếp nhận nhiệm vụ từ bên ngoài, có một người có chuyên môn quản lý, người có hứng thú với nhiệm vụ có thể đến sảnh để đăng ký nhận nhiệm vụ, thiên sư cũng phải ăn cơm sinh hoạt như người thường thôi.

Bản lĩnh của Mao Mẫn không tồi, ngoại trừ các nhiệm vụ công khai, bà cũng có một vài phương pháp đón nhận một ít nhiệm vụ tư để kiếm thêm thu nhập.

“Hiện tại có một nhiệm vụ, thù lao cũng không thấp, chỉ là...”

Trì An thấy bà muốn nói lại thôi, liền hiểu rõ nhiệm vụ lần này chắc có chút vấn đề, nhưng khả năng những vị thiên sư Huyền Môn có đạo hạnh cao thâm cũng nhìn không ra vấn đề là không lớn, cho nên Mao Mẫn cũng không biết có nên gọi cô đi cùng hay không.

Thiên sư Huyền Môn ngoại trừ việc tự giác tu luyện, còn cần có rèn luyện thật nhiều, có kinh nghiệm bắt quỷ phong phú, mới có đủ tư cách trở thành thiên sư, nếu chỉ tu luyện mà thôi thì sẽ rất bất lợi. Bản thân Mao Mẫn cũng đi theo con đường đó, bà biết con đường Trì An phải đi sắp tới rất gần với cái chết, nên bà muốn cô phải tham gia rèn luyện càng nhiều càng tốt, đây là cách bà phụ trách cuộc sống của cô.

“Dì Mao, đi biết con mà, con muốn trở thành một thiên sư lợi hại, chém hết ác quỷ trên thế gian này, báo thù cho người nhà, cho nên mặc kệ khó khăn thế nào, con cũng sẽ tiếp nhận.” Trì An nhìn bà mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Dì Mao, đi nói con nghe nhiệm vụ lần này đi.”

Mao Mẫn thấy thế, biết cô đã quyết định, chỉ đành thở dài.

“Gần đây Huyền Môn nhận được một nhiệm vụ, người thuê là một thương nhân. Vị thương nhân kia mới vừa khai trương một khu nghỉ dưỡng, sau khi khai trương không lâu, vị thương nhân kia mời bạn bè cùng cấp dưới đến đó trải nghiệm, không nghĩ đến liên tiếp có nhiều người chết tại khu nghỉ dưỡng đó, nhưng phía cảnh sát lại không tìm ra được nguyên nhân tử vong, cho nên vị thương nhân kia mời chúng ta qua nhìn thử chỗ đó, có phải có quỷ quái gây loạn không.”

Những người chết ở khu nghỉ dưỡng đều có bộ dạng rất khủng bố, tựa như chịu nhiều thống khổ trước khi chết, vị thương nhân kia lo lắng loài quỷ lần này quá lợi hại, cho nên mời nhiều hơn một thiên sư đi bắt quỷ, số lượng thiên sư lần này được mời rất nhiều.

Bù lão, Mao Mẫn đã tiếp nhận nhiệm vụ lần này, còn có một số người khác, cũng đăng ký vào đoàn thiên sư đến suối nước nóng lần này, trong đó có người cùng Trì An tham gia nhiệm vụ bắt quỷ ở tòa nhà cổ lần trước, thanh niên rắc gạo nếp Hầu Thiên Dương, một người trầm tình khác là Hạ Triết.

Chương 8: Bách Quỷ Dạ Hành 4

Cuối cùng Trì An vẫn quyết định cùng Mao Mẫn tham gia nhiệm vụ ở khu nghỉ dưỡng lần này.

Tuy trong lòng cô có chút lo sợ - đối với mộ người luôn tin tưởng vào khoa học mà nói, chuyện bất quỷ như vậy, cho dù có trí nhớ kiếp trước chống đỡ, trong lòng vẫn theo bản năng lo sợ, nhưng nghĩ đến hiện tại bản thân đã trở thành “Trì An”, phải vì “Trì An” tiếp tục cuộc sống, không thể trốn thoát loại chuyện như thế này, chỉ có thể căng da đầu mà đón nhận.

Sau khi hỏi rõ thì biết được ba ngày sau sẽ xuất phát, Trì An quyết định trong ba ngày này phải chuẩn bị cho tốt.

Ba ngày tiếp theo, Trì An vô cùng bận rộn.

Cô gom hết tiền mặt có trong nhà chạy thẳng đến “Phật duyên phổ” trong trấn, mua một ít vật dụng dùng cho tu luyện, trong đó có lá bùa, chu sa, tơ hồng, vải đỏ, ngọc sức, quế hương, đồng tiền, gạo nếp... Sau đó cô xách bao lớn bao nhỏ về nhà.

Tiếp theo, buổi sáng Trì An luyện “Hỗn Nguyên Tâm Kinh”, buổi chiều luyện tập pháp thuật, buổi tối luyện thuật vẽ bùa, ngay cả khi ngủ cũng dùng “Hỗn Nguyên Tâm Kinh” để tu luyện thay cho giấc ngủ.

Có thể nói, phần lớn thời gian trong ngày Trì An dùng để tu luyện “Hỗn Nguyên Tâm Kinh”.

Trì An phát hiện ra khối thân thể của mình lúc này bị thiếu linh lực, đối với thiên sư, chỉ khi trong thân thể có đủ linh lực thì mới dùng được pháp thuật, mới có thể thành công vẽ ra lá bùa, không có linh lực thì lá bùa chỉ là quỷ vẽ bùa mà thôi.

Tuy nói “Hỗn Nguyên Tâm Kinh” là một bộ nội công tâm pháp, nhưng sau khi tu luyện nó, trong cơ thể sẽ có nội lực, mà nội lực này cũng giống như linh lực. Bên cạnh đó, khi vận hành “Hỗn Nguyên Tâm Kinh”, linh lực của đất trời sẽ chậm rãi dung nhập vào cơ thể, chứa đựng bên trong kinh mạch.

Cho nên, vì để cam đoan mình có đủ linh lực, Trì An dùng phần lớn thời gian để luyện “Hỗn Nguyên Tâm Kinh”.

May mắn là bản thân “Trì An” có thiên phú không tồi, là một hạt giống tốt, Trì An tu luyện dựa theo ký ức còn sót lại, cũng không tạo ra sai lầm nào. Cũng vì cô nỗ lực tu luyện, nên càng ngày càng ra dáng ra hình.

***

Ba ngày sau.

Ông nội Trì để lại cho Trì An một quyển tập luyện bùa chú, trên đó có rất nhiều bùa chú được ông tổ Trì gia cải tiến qua, Trì An chiếu theo đó luyện đó, hiện tại có thể thành công vẽ ra năm loại bùa, trong đó có bùa ngũ lôi*, bùa hiện hình, bùa ẩn thân, bùa trừ tà, bùa bình an, tuy chỉ có năm loại ít ỏi, nhưng đối với Trì An đã là không dễ dàng.

(bùa ngũ lôi hay còn gọi là Ngũ lôi phù tượng trưng cho Ngũ Lôi tướng quân, chuyên áp dụng trấn tà, trấn trạch yểm sát)

Trong ba ngày vừa qua, Trì An không ngừng vẽ năm loại bùa này, trong đó bùa ngũ lôi cùng bùa trừ tà là nhiều nhất, sấm có thể khắc tà, khi gặp quỷ quái nhất định hữu dụng. Mà bùa trừ tà tuy có cách làm khác, nhưng cũng có công dụng tương tự, còn ba loại bùa kia đều có tính hỗ trợ, nên vẽ ít hơn.

Hôm xuất phát, Trì An mang theo ba lô đã được sắp xếp tốt từ tối hôm trước, đem theo cả kiếm gỗ đào được chế từ gỗ đào thượng cổ mà ông nội Trì đã để lại cho cô.

Hành lý của thiên sư nhìn thì rất ít, tựa như chỉ có một ba lô, tuy nhiên, chỉ có thiên sư mới hiểu được bí quyết bên trong. Thật ra một chiếc ba lô tương đương với một túi càn khôn, bên trong đựng rất nhiều đồ vật, tất cả mọi thứ thiên sư cần, kể cả kiếm gỗ đào đều có thể bỏ vào, do đó khi đi trên đường sẽ không bị người khác để ý.

Mọi người tập trung ở dưới gốc cây đào già phía đông của thị trấn, chờ vị thương gia kia đưa xe đến đón.

Cây đào này được gieo từ ngàn năm trước bởi tổ sư gia của Huyền Môn, nghe nói, năm đó khi Huyền môn tổ sư gia tìm nơi ở, đã lựa chọn trấn nhỏ này nơi có non xanh nước biếc, cũng từ chỗ này mà gieo trồng một gốc cây khởi đầu cho truyền thuyết Huyền Môn – cây đào nhỏ được nhổ từ vùng đất thánh.

Trải qua ngàn năm, cây đào nhỏ đã trưởng thành một cây đào già, cành lá vẫn xanh tốt, vui sướng chào đón cuộc sống, sinh mệnh cực kỳ kiên cường.

Người dân Ô Ti trấn có tình cảm sâu đậm với cây đào già này, đều tin tưởng cây đào này có linh tính, nó vẫn luôn che chở cho trấn nhỏ được an toàn,

yêu ma quỷ quái nào cũng không dám đến gần trần nhỏ.

Khi Trì An tìm được Mao Mẫn, nhìn không được nhìn xung quanh, phát hiện lần này đến khu nghỉ dưỡng có tất cả mười lăm vị thiên sư, trừ bỏ năm người bọn họ, còn lại mười người đều là người trẻ tuổi, hơn nữa có vài vị thanh niên nam nữ trang điểm ăn mặc rất hợp thời, không giống với Bùi lão và Mao Mẫn trang điểm ăn mặc theo phong cách của Huyền Môn.

Tù quần áo của “Trì An” phần lớn là đạo bào, Trì An cũng không nghĩ thay đổi thói quen của “Trì An”, hơn nữa mấy ngày nay cô đều vội vàng tu luyện, trên thế giới này cũng không có ai để cô trang điểm lấy lòng, cho nên cô duy trì lựa chọn của “Trì An”, mỗi ngày đều mặc đạo bào, cứ như mọi lần xuất hiện trước mặt mọi người.

“Em gái Trì, em cũng tới.” Hầu Thiên Dương trẻ trung, vui sướng chạy đến gần Trì An.

Một người luôn điềm tĩnh là Hạ Triết cũng gật đầu chào hỏi Trì An, sau đó thành thành thật thật đứng bên cạnh Bùi lão.

Hai người này đều là cháu nội của bạn Bùi lão, cùng Bùi lão vô cùng thân thiết, hơn nữa thiên phú của bọn họ cũng không tồi, Bùi lão cũng có ý bồi dưỡng bọn họ, cho nên chỉ cần nhiệm vụ không quá khó đều sẽ dẫn bọn họ theo để có cơ hội rèn luyện.

Trì An lễ phép nhìn Hầu Thiên Dương mỉm cười.

Hầu Thiên Dương giống như đột nhiên phát hiện chuyện gì rất kinh ngạc, nhìn chằm chằm cô nói: “Em Trì, thật ra em lớn lên không có khó coi, tại sao trước kia luôn làm bộ dạng âm trầm? Mười phân xinh đẹp thì chỉ còn ba phần, bây giờ cười lên thế này thật tốt. Con gái nên cười nhiều một chút mới đáng yêu, nào cười với anh trai một cái.”

Đối với những người trẻ tuổi miệng lưỡi trơn tru thì Trì An luôn không có cảm tình, nhưng Hầu Thiên Dương miệng đùa cợt nhưng ánh mắt lại sáng người đoan chính, là một người đứng đắn, từ trong trí nhớ cũ Trì An biết cách hấn làm người, đối với hấn cũng không có phản cảm gì, chỉ đơn giản cười một cái.

Trong lúc chờ xe, không biết Hầu Thiên Dương nghĩ gì, mà cứ dán theo Trì An, làm cô cũng cười nhiều hơn.

Trì An bị hấn chọc không có biện pháp, đành phải trốn đến bên cạnh Mao Mẫn, ai ngờ, thấy Hầu Thiên Dương ân cần như thế, cũng không biết bà nghĩ gì, thế nhưng nói với bọn họ: “Mấy đứa đều là người trẻ tuổi, nên ở chung nhiều hơn.”

Sau đó tự mình đi đến bên cạnh Bùi lão, cùng ông nói chuyện, thật sự để hai người trẻ tuổi ở chung hơn.

Trì An chỉ biết thờ dài.

Bởi vì đã từng bị kết giao với một người bạn trai bệnh xà tính, cho nên cô học rất kỹ kỹ năng đoán tâm tư người đối diện – tuy tâm tính của Tư Ngang chưa bao giờ cô nhìn rõ được, nhưng lúc này làm sao không hiểu Mao Mẫn là muốn ghép đôi cho cô cùng Hầu Thiên Dương.

Tính cách Hầu Thiên Dương rộng rãi, lạc quan, là một thanh niên có chí hướng, lại biết làm cho những cô gái trẻ vui vẻ, hơn nữa là cháu của bạn Bùi lão, Bùi lão có ý bồi dưỡng thành thiên sư trẻ, Mao Mẫn thấy tính tình Trì An âm trầm, luôn trầm mặc ít lời, cùng với Hầu Thiên Dương quả thật xứng đôi, nếu hai người bọn họ có ý, bà thật sự rất vui mừng.

Trì An không có biết nên nói gì.

Có thể cô đã quen với loại đàn ông cường thế đáng sợ như Tư Ngang, nên Hầu Thiên Dương trong mắt cô, quả thật như một đứa nhỏ - tuy Hầu Thiên Dương còn lớn thân thể này ba tuổi, cô thật sự không có ý tưởng gì với Hầu Thiên Dương.

Trì An không có biện pháp, đành phải lấy ra kỹ năng lừa dối người của cô, đem Hầu Thiên Dương trở thành bạn tốt.

Cho đến lúc bọn họ đến mục tiêu, Trì An và Hầu Thiên Dương đã trở thành bạn tốt không giấu nhau điều gì, tổ tông mười tám đời của hấn cũng bị Trì An thăm dò ra.

Khi Hầu Thiên Dương xuống xe, nhìn không được mà cứ nhìn Trì An, sờ sờ đầu, kỳ quái hỏi: “Rõ ràng là một em gái xinh đẹp, tại sao mình chỉ đem cô ấy nói chuyện thành bạn bè? Thật kỳ quái?”

Trì An không để ý tới Hầu Thiên Dương, lúc này cô đã theo mọi người xuống xe, nhìn công khu nghỉ dưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bách Quỷ Dạ Hành 5

Khu nghỉ dưỡng nằm dưới chân núi, chiếm diện tích khá rộng.

Vì mới xây dựng xong cách đây không lâu, tất cả mọi thứ ở khu nghỉ dưỡng đều mới tinh, đường xi-măng trải liền từ quốc lộ thẳng đến trước cửa lớn khu nghỉ dưỡng, xung quanh hai bên tràn ngập các loại hoa cỏ cây cối, tuy rằng những thứ hoa cỏ này không có gì mới lạ, nhưng nếu đứng từ xa nhìn vào, vẫn có vẻ thuận mắt.

Đám người thiên sư đến đây vừa lúc xế chiều.

Mặt trời tháng sáu khá nóng bức, nhưng không rõ vì sao khi mọi người đứng trước cửa lớn của khu nghỉ dưỡng lại cảm giác được một luồng gió lạnh lẽo nhẹ nhàng thổi tới, thiên sư chỉ cần có chút đạo hạnh ngẩng đầu nhìn vào, đều có thể cảm giác được trong khu nghỉ dưỡng bao phủ một tầng âm khí mà mắt thường không nhìn thấy được.

“Âm khí quá nặng.” Bùi lão hít nhẹ một hơi.

Về mặt của Mao Mẫn cũng có chút ngưng trọng.

Những thiên sư trẻ tuổi khác đạo hạnh không cao bằng hai người, ngoại trừ cảm thấy nơi này có chút khí lạnh thì không còn cảm giác gì khác. Trong đó, nhóm thiên sư trang điểm ăn mặc thời thượng đang hi hi ha ha hỏi thăm người phục vụ đón khách của khu nghỉ dưỡng, xem trong này có gì ngon có gì chơi.

Phụ trách tiếp đãi đoàn người bọn họ chính là quản lý khu nghỉ dưỡng.

Bởi vì liên tiếp xảy ra mấy vụ án mạng, khiến những người trước đây được mời tới trải nghiệm khu nghỉ dưỡng sợ hãi chạy mất, vậy nên hiện giờ ở đây nhìn sơ qua không hề có chút nhân khí, hiện tại ở nơi này đều là những nhân viên chính của khu nghỉ dưỡng này, hơn nữa những nhân viên này đều là nam, lấy dương khí làm điểm chính, bởi vì tiền lương cao mà ở lại.

Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, tuy rằng ở khu nghỉ dưỡng này có vài người đã chết, nhưng do tiền lương khá cao, vậy nên có một số người gan lớn vẫn tiếp tục ở lại làm việc.

Nhìn thấy đám người Bùi lão, người quản lý rất vui vẻ, nhìn bọn họ nói: “Tất cả các chi phí của các vị ở khu nghỉ dưỡng này đều miễn phí, ông chủ của chúng tôi đã nói, nếu các vị đại sư có thể giải quyết những thứ hại người đó, sẽ có thù lao hậu hĩnh tạ ơn các vị.”

Bùi lão vuốt ve hàm râu dê, không quá để ý, chỉ nói: “Chúng tôi muốn xem xét tình hình trước.”

Người quản lý dẫn đoàn người tiến vào trong khu nghỉ dưỡng, đầu tiên là dẫn bọn họ tới chỗ nghỉ ngơi.

Thiết kế chủ đạo của khu nghỉ dưỡng này chính là vườn sinh thái, kết hợp vô cùng tự nhiên, ngoài ra kiến trúc bên trong vừa nhìn rất giống biệt thự rừng rậm độc lập, mỗi một ngôi biệt thự ba tầng đều có mười phòng, chuyển đi này có tất cả mười lăm người, quản lý thấy vậy liền sắp xếp mọi người vào hai biệt thự cạnh nhau.

Lầu một là đại sảnh, hình thức đại sảnh bố trí thành quán bar, lầu hai cùng lầu ba là phòng ở.

Tri An cùng Mao Mẫn chọn phòng ở lầu ba, hai phòng liền kề, nếu như có chuyện xảy ra sẽ dễ dàng giúp đỡ lẫn nhau. Bùi lão cùng Hạ Triết ở lầu hai, Hầu Thiên Dương nhìn một lát, da mặt dày chọn một phòng khác sát bên phòng Tri An, muốn ở gần cô một chút.

Tuy rằng Tri An đã kịp thời cắt đứt suy nghĩ nam nữ của Hầu Thiên Dương đối với cô thành tình cảm bạn bè, nhưng chỉ mới trong một thời gian ngắn, Hầu Thiên Dương vẫn chưa buông được, lại muốn nỗ lực một chút.

Đối với lòng kiên trì này Tri An chỉ có thể bất đắc dĩ.

Sau khi sắp xếp xong hành lý, đám người thiên sư trẻ tuổi liền muốn đi trải nghiệm các trò chơi giải trí trong khu biệt thự nghỉ dưỡng này.

Từ khi khu nghỉ dưỡng này bắt đầu quy hoạch xây dựng vẫn luôn không ngừng quảng cáo, nơi đây chủ yếu phục vụ đối tượng là những người có tiền, người không có tiền không nổi tiêu pha lãng phí ở đây. Cũng vì thế, nên khi có thông báo nhiệm vụ mới ở tại khu nghỉ dưỡng này, mới có thể hấp dẫn nhiều thiên sư như vậy.

Tuy người quản lý muốn dẫn đám người thiên sư đi tiêu diệt thứ không sạch sẽ kia trước, nhưng cũng biết đám người bản lĩnh này tính tình cổ quái, không nên đắc tội, đành phải sai bảo một nhân viên phục vụ sinh dẫn bọn họ đi chơi.

Bùi lão cùng Mao Mẫn, Hạ Triết, Tri An đều không đi, Hầu Thiên Dương tuy rằng cũng muốn đi chơi, nhưng hắn thấy Bùi lão đang nhìn mình, đành nhịn xuống.

Sau khi đám người Bùi lão nhìn theo đám người trẻ tuổi kia rời đi, liền hỏi người quản lý: “Những thi thể kia còn ở đây không?”

Người quản lý thấy năm vị thiên sư này vẫn đứng ở đây, trong lòng có chút an ủi, vội nói: “Thi thể bọn họ đã bị cảnh sát mang đi.” Nghĩ đến bộ dáng những thi thể đáng sợ đó, lưng người quản lý phát lạnh.

Không thể xem xét tình huống thi thể, Bùi lão cũng không bắt buộc, để người quản lý dẫn bọn ông đi xem hiện trường tử vong của những người đó. “Tổng

cộng đã chết năm người, những chỗ bọn họ chết đều không giống nhau, có một đôi tình nhân chết ở trong phòng, lúc nhìn thấy tư thế thi thể của bọn họ, có vẻ như trước khi chết bọn họ đang làm chuyện kia..... lại đột nhiên mà chết. Còn lại ba người khác, có người chết ở suối nước nóng, một người chết trong rừng cây, người cuối cùng chết ở trại nuôi ngựa.”

Tiếp theo người quản lý dẫn bọn họ đi xem hiện trường đôi tình nhân tử vong, là một ngôi biệt thự khác cũng không xa nơi này.

Bởi vì xảy ra án mạng, hiện trường vẫn được lưu giữ lại, lúc đám người Bùi lão vừa vào phòng, liền có thể nhìn thấy dấu vết còn sót lại, không giống những phòng khác đã được thu dọn sạch sẽ.

Tri An đi theo sát Mao Mẫn, nhìn Bùi lão lấy ra chiếc gương bát quái từ trong túi mang theo bên người đi đi lại lại ở trong phòng, Mao Mẫn xem xét các đồ vật ở hiện trường, Tri An cùng Hạ Triết, Hầu Thiên Dương đi theo phía sau hai người, cũng cẩn thận xem xét mọi thứ, phát hiện căn phòng này ngoại trừ còn lưu lại âm khí người chết quanh quẩn không tan, còn lại không có gì khác thường.

Ánh mắt người quản lý trông mong nhìn Bùi lão cùng Mao Mẫn, trong đám thiên sư lần này, hẳn biết hai vị này có đạo hạnh cao thâm nhất, vậy nên đối với hai người bọn họ hẳn rất tin tưởng.

Sau khi kiểm tra xong, Bùi lão không nói gì, chỉ nhìn người quản lý nói: “Dẫn chúng ta đến chỗ tiếp theo xem.”

Hiện trường án mạng tiếp theo là ở suối nước nóng.

Đi vào gian suối nước nóng cá nhân, người quản lý nói với bọn họ: “Lúc ấy thi thể người nọ nổi lên trên mặt nước, như bị chết chìm, bụng phồng lên, nhìn rất giống thai phụ bảy tám tháng. Nhưng tôi có nghe pháp y giải phẫu nói, trong bụng người nọ không phải nước, mà là các loại sâu, gần như muốn nứt toát vùng bụng, nội tạng trong thân thể người nọ đều bị sâu ăn. ....”

Nói tới đây, trên mặt người quản lý lộ ra thần sắc ghê tởm.

Bùi lão tiếp tục kiểm tra xung quanh như lần trước, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Kế tiếp là đi vào khu rừng nhỏ trong khu nghỉ dưỡng, người quản lý chỉ vào một gốc cây cao chừng ba mét, nói: “Lúc ấy thi thể người nọ như chiếc đèn lồng treo ở trên cây, làn da nhăn nhúm, dán chặt vào trong xương, giống như bị hút cạn nước trong thân thể. ....”

Vừa nói vừa có vẻ buồn nôn.

Hầu Thiên Dương và Hạ Triết đạo hạnh chưa đủ, vừa nghe người quản lý thuật lại hiện trạng, trên mặt hai người cũng lộ vẻ mặt không khác người quản lý là mấy.

Tri An cũng gần như chịu không nổi, may mà cô có thể kìm nén lại được, không biểu hiện ra ngoài.

Mao Mẫn liếc nhìn cô một cái, vẻ mặt dường như rất hài lòng.

Cuối cùng là trại nuôi ngựa, khu này lớn như vậy mà hiện giờ lại không có ai.

Người quản lý dẫn bọn họ đứng ở trên khán đài, chỉ vào đường băng trại nuôi ngựa, nói: “Người nọ lúc chết thân thể vặn vẹo nằm ở đó, cảnh sát nói tình trạng tử vong của hắn giống như là ngã từ trên ngựa xuống mà chết, cổ bị gãy..... Nhưng lúc ấy tôi có nhìn sơ qua thi thể kia, làn da người nọ chuyển sang màu xanh đen, miệng mở to, trên hàm răng lộ ra hai chiếc răng nanh giống quỷ hút máu, hàm răng đen sặc bén như bôi dầu. ....”

Sau khi Bùi lão nghe xong liền biết người nọ trước khi chết, thân thể đã bị quỷ đồng hóa.

Mao Mẫn cũng nhỏ giọng phở cập sơ qua cho Tri An, đó đều là kinh nghiệm, không phải có thể học được ở trong sách.

Sau khi dẫn đám người Bùi lão đi một vòng quan sát hiện trường, người quản lý cũng đã không chịu nổi, cảm giác không khí giống như càng lúc càng lạnh, nhìn không được sờ lớp da gà nổi trên cánh tay, vẻ mặt hy vọng hỏi: “Các vị thiên sư, mọi người thấy sao?”

Mọi người im lặng không trả lời, mà đột nhiên nhìn lên sắc trời đang tối dần, vài tàn hồn thoắt qua thoắt lại trên người quản lý, cứ mỗi lần thoắt qua, người quản lý liền cảm thấy lạnh hơn một phần.

Nhìn ra tàn hồn này không có ác ý, Bùi lão cũng không để ý, nhìn người quản lý nói: “Thời điểm buổi tối quỷ thường lui tới, đến lúc đó lại đi xem xét.”

Sau khi người quản lý nghe xong, mặc dù có chút thất vọng nhưng cũng không cưỡng cầu.

Thấy thời gian ăn cơm cũng sắp tới, hắn liền sắp xếp bữa ăn cho bọn họ. Thức ăn trong khu nghỉ dưỡng không tồi, nguyên liệu nấu ăn đều là sản phẩm hữu cơ thiên nhiên, thịt cũng chọn loại tốt nhất.

Sau khi cơm nước xong, màn đêm cũng buông xuống.

Ban đêm ở khu nghỉ dưỡng, đèn đuốc vẫn sáng trưng như cũ, tất cả đèn chiếu đều bật sáng lên, chỉ là không biết tại sao, người trong khu biệt thự lại cảm thấy bên ngoài khu nghỉ dưỡng tối đen u ám, giống như trên toàn bộ thế giới này, ngoại trừ trong khu nghỉ dưỡng, những chỗ khác đều lọt vào bóng tối mờ mịt, làm người ta theo bản năng không muốn rời khỏi đây.

Những thiên sư trẻ tuổi khác vẫn đang dạo chơi trong khu nghỉ dưỡng chưa về, Bùi lão ngồi trên sô pha ở đại sảnh lầu một, hai hàng lông mày nhíu lại càng lúc càng chặt.

Hầu Thiên Dương ngồi xôm cạnh cửa, nhìn về phương xa, lẩm bẩm: “Âm khí càng ngày càng nặng, cũng không biết có bao nhiêu quý. ....”

Tri An ngồi bên cạnh Mao Mẫn, thờ ơ uống trà, không biết có phải do mình quá mức miễn cảm hay không, cô luôn cảm thấy sau khi màn đêm buông xuống, thế giới trở nên mất bình tĩnh, đặc biệt là mặc kệ cô đang làm gì, luôn có cảm giác bị nhìn trộm.

Chẳng lẽ chính là con quý ở phía sau màn hại người?

Tri An nghĩ đến những con quý trong《 bách quý lục 》, sống lưng không kim chế được mà phát lạnh.

Đúng lúc này, từ phía xa xa đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai thê lương, âm thanh chọc lên tận trời cao, ban đêm nơi đây càng yên tĩnh, vô cùng dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bách Quý Dạ Hành 6

Nghe thấy tiếng thét chói tai vang vọng trong đêm đen, Bùi lão cùng Mao Mẫn đứng dậy nhanh như chớp, lao ra khỏi biệt thự.

Tri An cùng Hạ Triết là hai người đầu tiên đuổi theo hai vị trưởng bối, Hầu Thiên Dương đang ngồi xôm trước cửa ngăn ngõ cũng vội vàng đuổi theo sau.

Trong cùng một lúc, dưới ánh đèn đường sáng rực rỡ, năm người bọn họ chạy như điên.

Không biết từ lúc nào, toàn bộ không khí ở khu nghỉ dưỡng đã bị bao phủ thành tầng âm u lạnh lẽo, như sương mù dày đặc không tìm ra lối thoát, ngăn cách toàn bộ khu nghỉ dưỡng với thế giới bên ngoài.

Người quản lý khu nghỉ dưỡng cũng dẫn theo mấy anh thanh niên phục vụ chạy ra, trên nét mặt còn tràn đầy vẻ lo sợ.

Nhìn thấy đám người Bùi lão, mấy người nhất thời mừng rỡ, người quản lý vội la lên: “Bùi thiên sư, tín hiệu đã bị chặn, toàn bộ khu nghỉ dưỡng đều không có tín hiệu, có phải thứ kia muốn, muốn tới. ....” Cho dù là người bình thường, lúc này cũng có thể cảm nhận được khí lạnh âm u thối tới, trong lòng mọi người cảm thấy bất an.

Bùi lão thấy bọn họ liền nói, “Mọi người nhanh đi tìm chỗ trốn đi, giữ thật tốt mấy tấm lá bùa ta đã đưa cho mọi người, nhớ lấy, trăm ngàn lần phải giữ thật chặt bên người.”

Chạng vạng lúc ăn cơm tối xong, Bùi lão đã phát cho đám người quản lý mỗi người một tấm bùa bình an do chính tay ông vẽ, trên tấm bùa ẩn chứa linh lực của Bùi lão, có hiệu quả tránh quỷ, những con quỷ bình thường sẽ không dễ dàng phát hiện ra bọn họ, chỉ cần bọn họ không chạy loạn, tránh khỏi trăm quỷ đuổi bắt ban đêm, thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

“Vậy, chúng tôi phải trốn ở đâu đây. ....” Người quản lý quả thực muốn khóc.

Hắn không hiểu sao mấy hôm nay mọi chuyện vẫn đang diễn ra tốt đẹp, tuy rằng trong khu nghỉ dưỡng đã có người chết, nhưng lại không xảy ra việc quái dị nào, tại sao đêm nay lại có chuyện xảy ra? Nếu như mấy ngày hôm trước cũng như vậy, bọn họ sao còn dám ở lại làm việc nữa, cho dù có trả lương nhiều hơn nữa, cũng không làm!

Dĩ nhiên, đối với đám quý, thiên sư là người tu luyện pháp thuật, trong cơ thể bọn họ có linh lực, linh hồn cơ thể so với người bình thường càng ngon hơn.

Hôm nay trong khu nghỉ dưỡng lại có nhiều thiên sư tới đây, đối với đám quý ngày phục đêm xuất* mà nói, giống như một đám đồ ăn ngon tự đưa tới cửa, hấp dẫn tới nỗi khiến bọn chúng đang ẩn nấp trong khu nghỉ dưỡng phải xuất hiện.

(*) ngày phục đêm xuất: ban ngày ẩn núp, ban đêm xuất hiện.

Lúc này, khi bầu trời tối đen như mực, đám quý đã gấp đến không chờ nổi phải chạy ra, bởi vậy âm khí tụ họp rất lớn, ngay cả người thường cũng cảm giác được nguy hiểm.

“Nhanh tìm một chỗ bí mật nấp đi.”

Bùi lão nói xong liền chạy về phía khu giải trí trong khu nghỉ dưỡng.

Nhưng mà bọn ông còn chưa kịp chạy tới khu giải trí thì đã bị chặn lại, ngăn cản bọn họ chính là một đám quỷ quái đủ loại.

“Nơi này giao cho các ngươi, tuyệt đối phải cẩn thận!” Bù lão vừa nói vừa lấy ra một chồng bùa chú ném vào trong không khí, hình thành một cái kết giới, sau đó lại đưa thêm cho đám thanh niên một ít để bảo hộ mình.

Mao Mẫn và Bù lão đều có ý muốn bồi dưỡng ba người trẻ tuổi này, bọn họ thấy quỷ nơi này cấp bậc không cao, liền hiểu đây chỉ là con tốt được phái tới thăm dò, sẵn dịp liền giao cho ba đứa thanh niên luyện tập.

Để lại ba người bọn họ, hai người lại tiếp tục chạy về phía mục đích.

Đầu tiên, Trì An cùng Hạ Triết, Hầu Thiên Dương rút kiếm gỗ đào giấu ở ba lô ra chiến đấu.

Trì An nhìn đám quỷ chặn đường, trong lòng rất sợ hãi, tuy rằng cô đã từng nhìn qua ký ức “Trì An”, nhưng khi chân chính đối mặt lại là một chuyện khác.

Trong đám quỷ này, Trì An có thể biết tên một vài loại, quỷ yểm, quỷ tham, tiêu hồn, quỷ đèn, quỷ chết đói, quỷ chết oan đều có, nhưng hình dạng đám quỷ này quá mức quái dị, khiến bọn họ cảm thấy rất áp lực.

Áp lực Trì An rất lớn.

Nhìn đám quỷ quái dị này còn thật hơn so với xem phim kinh dị gấp trăm lần, cần cân nhắc năng lực tiếp thu của người thường.

Một con quỷ tham có thân hình giống như bánh bao lên men hy vọng có được linh thể sạch sẽ của Trì An, thừa dịp các con quỷ khác tấn công hai thiên sư nam, nó bay thẳng đến nhào về phía cô.

Rõ ràng thân hình mập mạp nhưng lại rất nhanh nhẹn, ở giữa không trung bay về phía Trì An, khuôn mặt gầy đến dị dạng, đôi mắt màu đỏ tươi đầy vẻ tham lam, đầu lưỡi đỏ như máu dài đến vài tấc đang duỗi ra, liếm lồng ngực mình, hai tay hóa thành mười móng vuốt sắc bén, nhào tới muốn bắt thân thể Trì An.

Trì An giờ tay ném ra năm tấm lá bùa.

Quỷ tham không chỉ tham lam, hơn nữa còn rất giảo hoạt, vụt một cái bay nhanh tránh né thoát khỏi, hơn nữa còn làm con quỷ chết oan bên cạnh dính phải năm tấm lá bùa.

Con quỷ chết oan bị dính bùa dẫn đến mất đi một phần ba quỷ thể, nháy mắt phát cuồng, công kích lung tung, làm Hầu Thiên Dương bên cạnh cũng chịu liên lụy, lập tức luống cuống tay chân.

Hắn vừa làm pháp thuật với những con quỷ khác, vừa kêu lên: “Em Trì, ném bùa trừ quỷ nhất định phải chính xác, nếu không sẽ ngộ thương đồng bạn đó!”

Trì An không có thời gian trả lời hắn, cô bị quỷ tham quấy rầy không thể phân tâm, mắt thấy quỷ tham nhào móng vuốt bắt mình, thời cơ của cô rốt cuộc đã tới, vung kiếm chém qua.

Kiểm gỗ đào nổi lên ánh sáng màu đỏ mỏng manh, keng một tiếng chặt đứt móng vuốt quỷ tham.

Quỷ tham đau đớn hét lên một tiếng sắc nhọn, kinh sợ nhìn kiếm gỗ đào trong tay Trì An, kiếm gỗ đào này là do gỗ đào cổ chế tác thành, là khắc tinh của quỷ, nếu quỷ không có đạo hạnh vững chắc, bị giết là điều không thể tránh khỏi.

Trì An thấy quỷ tham sợ hãi, thừa thắng xông lên, kiếm gỗ đào trong tay đâm tới, dùng chiêu 《 Hồn Nguyên Tâm Kinh 》, xuyên qua thân thể quỷ tham.

Quỷ tham hóa thành một luồng khói đen, tiêu tán trong không trung.

Quỷ tham đã chết cũng không có ảnh hưởng đến những con quỷ khác xung quanh, nhóm quỷ cứ bám riết không tha vây quanh ba người bọn họ, tham lam muốn cắn hút máu thịt.

Trì An vừa chiến đấu vừa để ý tới Hạ Triết cùng Hầu Thiên Dương, phát hiện hai người này quả nhiên chính là thiên sư có tư chất cao, pháp thuật bọn họ đều không tồi, chỉ dùng mấy pháp quyết đơn giản đánh xuống, đám quỷ xung quanh liền chết hơn phân nửa, so với bọn họ, Trì An chỉ có thể dựa vào lá bùa tới đây phối hợp có vẻ yếu thế hơn.

Thời gian ba tháng quá ngắn, Trì An tiếp thu rất ít, hơn nữa linh lực trong thân thể cô không đủ để duy trì sử dụng pháp thuật giống với hai người này, cho nên cô càng không dám tùy tiện dùng, vẫn nên dùng lá bùa phụ trợ.

Nửa giờ sau, đám quỷ xung quanh rốt cuộc cũng bị bọn họ tiêu diệt hết.

Ba người cũng không kịp nghỉ ngơi, nhanh chân chạy về phía khu giải trí.

Khu giải trí là một dãy nhà lầu, khi ba người vừa tới nơi, liền phát hiện một cổ âm sát khí bao phủ toàn bộ dãy nhà, lúc này lại có huyết quang thoáng hiện, máu này chính là thiên sư bị quỷ giết hại đang nháy mắt hấp hối ở nhân gian, cũng nhắc nhở cho những người khác biết, thiên sư tử vong.

Nơi này không ngừng có thiên sư bị quỷ giết hại.

Phát hiện này khiến cho tinh thần ba người căng thẳng cao độ.

Ba người vừa chạy đến cửa, còn chưa kịp đi vào, liền cảm nhận được một cỗ âm sát khí đáng sợ dần dần mà ngưng tụ thành.

Gió lạnh khắp nơi gào rít giận dữ, vạn quỷ cùng khóc, tiếng u oán nức nở đâm thẳng vào trong óc, làm cho người ta văng đầu hoa mắt, cả thân thể như đặt trong nơi âm u lạnh lẽo, hai chân như trọng lượng ngàn cân, cứng đờ không thể nhúc nhích.

Tri An phát hiện ra sự khác thường của mình, vội vàng không ngừng vận hành 《Hỗn Nguyên Tâm Kinh》, đầu óc trấn tĩnh hơn rất nhiều, chỉ là thân thể vẫn bị lạnh lẽo cứng ngắc, không thể nhúc nhích.

Hạ Triết cùng Hầu Thiên Dương cũng không thể động đậy, nháy mắt liền biết bọn họ gặp phải quỷ quái lợi hại, trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Trong ánh mắt kinh hãi của ba người, một nữ quỷ mặc quần áo đỏ như máu xuất hiện cách bọn họ không xa.

Sát khí trên người nữ quỷ này rất nặng, chính là một trong mười lệ quỷ trong 《bách quỷ lục》, Cửu Âm Quỷ Sát, phát hiện này làm cho sắc mặt ba người đều đại biến.

Cửu Âm Quỷ Sát nhìn ba người lộ ra nụ cười âm trầm, chậm rãi vươn tay, rõ ràng khoảng cách tới tận mấy chục mét, nhưng cánh tay kia duỗi ra cực dài, trong giây lát ở ngay trước mặt bọn họ, móng vuốt nữ quỷ nhuộm đầy máu, âm khí lạnh lẽo, hướng tới Hạ Triết đầu tiên.

Trong nháy mắt, trước ngực Hạ Triết liền xuất hiện một vết máu, vết máu này nối liền với trái tim hắn.

Cửu Âm Quỷ Sát thích nhất chính là ăn máu tim thiên sư, Hạ Triết phát hiện tim mình sắp bị nó lấy đi mất, hắn liền xuất ra một chương tàn nhẫn cuối cùng, linh khí cả người tăng vọt, thừa dịp Cửu Âm Quỷ Sát phân thần mà tránh khỏi móng vuốt của nó, nhưng thân thể hắn cũng không trụ được mà ngã ra sau, vết thương trước ngực có vài giọt máu bắn ra.

Tay nữ quỷ kia thay vì đi bắt Hạ Triết, vội vã tiếp nhận những vết máu vừa bắn ra trong không trung, sau đó thu hồi cánh tay, đưa vài giọt máu tim vào trong miệng, khi Cửu Âm Quỷ Sát mở miệng ra nuốt máu, cái miệng nứt toát ra, chiếm hết nửa khuôn mặt, nhìn thấy vừa khủng bố lại ghê tởm.

Tri An quả thực muốn quỷ, sao có thể kinh khủng như vậy chứ? Còn khủng bố hơn xem phim kinh dị a a a!!

Rốt cuộc chỗ này là cái thế giới quỷ quái nào vậy?

Tiếp theo đến lượt Hầu Thiên Dương.

Hầu Thiên Dương cũng không muốn bị lấy đi máu tim, hắn liền lấy kính hộ tâm gia tộc cho hắn, kính hộ tâm ngăn cản được móng vuốt nữ quỷ chớp tới, nhưng Hầu Thiên Dương lại bị một chương, cũng không trụ được mà ngã ra sau.

Tay nữ quỷ kia không lấy được máu tim liền có chút bất mãn, cuối cùng quay sang Tri An.

Tuy nói Tri An tu luyện ba tháng, nhưng hiện giờ cô vẫn chỉ là một tay mơ, lần đầu tiên rèn luyện bắt quỷ, nào biết xui xẻo như vậy, vừa ra trận liền gặp phải đại BOSS, một sơ cấp nhỏ bé như cô căn bản không có năng lực chống lại đại BOSS, chỉ có thể giống như con thú bị vây hãm, không có cách nào khác.

Chẳng lẽ bây giờ cô phải chết ở đây?

Là một nhân viên làm nhiệm vụ, nếu cô chết ở thế giới này, chưa hoàn thành được cuộc đời của “Tri An”, vậy có phải cô cũng chết thật luôn không?

Trong nháy mắt cánh tay nữ quỷ sắp bắt được cô, đột nhiên nó dừng lại.

Sát khí lạnh lẽo dày đặc xung quanh đột nhiên hạ xuống, Tri An hơi ngạc nhiên, chờ khi phát hiện móng vuốt nữ quỷ kia giống như bị cái gì dọa sợ phải thu hồi lại, cô vẫn chưa hồi phục tinh thần, đến khi cảm giác được trên vai đột nhiên nặng lên, cô lại không thể quay đầu, nhưng dư quang nơi khóe mắt phát hiện dường như có một bàn tay đang đặt lên vai cô.

Lúc này, có một thứ không biết là người hay quỷ tồn tại, yên lặng đứng sau lưng cô.

Đến khi Tri An phát hiện sự thật này, điều làm cô cảm thấy không thể tưởng tượng được chính là khuôn mặt âm trầm khủng bố của Cửu Âm Quỷ Sát vậy mà lại lộ ra thần sắc kinh sợ, giống như bị cái gì dọa sợ, nó rít một tiếng to, cuốn đi sát khí lạnh lẽo, độn thổ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Liêu Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

